

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1194/2013

z dnia 19 listopada 2013 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do końca OD („okres badany”).

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

2. Dalsze postępowanie

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

- (4) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowego cła antydumpingowego („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono złożenie ustnych wyjaśnień.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

- (5) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach tymczasowe ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

- (1) W dniu 27 maja 2013 r. Komisja Europejska („Komisja”) postanowiła o nałożeniu tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji („państwa, których dotyczy postępowanie”) rozporządzeniem (UE) nr 490/2013⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”).
- (2) Postępowanie wszczęto w dniu 29 sierpnia 2012 r.⁽³⁾ w wyniku skargi złożonej w imieniu producentów Unii („skarżący”), reprezentujących ponad 60 % całkowitej unijnej produkcji biodiesla.
- (3) Jak wskazano w motywie 5 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie

- (6) Wszystkie strony zostały następnie poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na których podstawie zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (7) Uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

B. KONTROLA WYRYWKOWA

- (8) Wobec braku uwag dotyczących kontroli wyrywkowej producentów eksportujących w Argentynie i Indonezji niniejszym potwierdza się tymczasowe ustalenia przedstawione w motywach 10–14 i 16–20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 260 z 29.8.2012, s. 8.

- (9) Jedna zainteresowana strona zwróciła się z wnioskiem o dalsze informacje dotyczące reprezentatywności próby producentów unijnych, zarówno na etapie tymczasowego doboru próby, o którym mowa w motywie 23 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jak i na etapie ostatecznego doboru próby, o którym mowa w motywie 83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (10) Produkcja producentów unijnych objętych tymczasową próbą stanowiła 32,5 % produkcji biodiesla w Unii w OD. W następstwie zmian wyjaśnionych w motywie 24 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych próba końcowa składała się z ośmiu przedsiębiorstw, których produkcja stanowiła 27 % produkcji unijnej. Próbę uznano zatem za reprezentatywną dla przemysłu unijnego.
- (11) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że należy wykluczyć z próby dwóch producentów unijnych ze względu na ich powiązania z argentyńskimi producentami eksportującymi. Domniemane powiązania zbadano przed nałożeniem środków tymczasowych, a wnioski Komisji opublikowano już w motywie 82 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (12) Wszystkie domniemane powiązania między argentyńskimi producentami eksportującymi a dwoma przedsiębiorstwami objętymi próbą, o których mowa powyżej, zostały ponownie zbadane i nie wykryto żadnego bezpośredniego powiązania między nimi, które wymagałoby wykluczenia któregoś z tych producentów unijnych z próby. Nie zmieniono zatem składu próby.
- (13) Inna zainteresowana strona twierdziła, że stosowana przez Komisję procedura doboru próby producentów unijnych jest błędna, ponieważ Komisja zaproponowała próbę, zanim wszczęła dochodzenie.
- (14) Twierdzenie to zostało odrzucone. Komisja dokonała doboru próby końcowej dopiero po wszczęciu dochodzenia i całkowicie zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.
- (15) Ze względu na brak wszelkich innych uwag potwierdza się treść motywów 22–25 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

C. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Wprowadzenie

- (16) Jak określono w motywie 29 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produktem objętym postępowaniem zgodnie z tymczasową definicją są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowy rafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, w formie czystej lub zawarte w mieszance, pochodzące z Argentyny i Indonezji, objęte obecnie kodami CN ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 95, ex 1518 00 99, ex 2710 19 43,

ex 2710 19 46, ex 2710 19 47, 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 90 97, 3826 00 10 i ex 3826 00 90 („produkt objęty postępowaniem” powszechnie zwany „biodieslem”).

2. Uwagi zainteresowanych podmiotów

- (17) Jeden indonezyjski producent eksportujący twierdził, że wbrew twierdzeniu zawartemu w motywie 34 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ester metylowy oleju palmowego (PME) produkowany w Indonezji nie jest produktem podobnym do estru metylowego oleju rzepakowego RME ani do innych biodieseli produkowanych w Unii, ani do estru metylowego oleju sojowego (SME) produkowanego w Argentynie, ze względu na znacznie wyższą temperaturę zablokowania zimnego filtra (CFPP) PME, co oznacza, że przed zastosowaniem w Unii musi być zmieszany.
- (18) Twierdzenie to zostało odrzucone. Istnieje konkurencja między PME produkowanym w Indonezji a biodieslem produkowanym w Unii, którym nie jest wyłącznie RME, ale także biodiesel wytwarzany z oleju palmowego i innych surowców. PME można stosować na terenie całej Unii przez cały rok, mieszając go z innymi biodieslami przed zastosowaniem, w taki sam sposób jak RME i SME. PME można zatem stosować zamiennie z biodieslem wytworzonym w Unii, a więc jest to produkt podobny.
- (19) W motywie 35 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przytacza się wniosek jednego indonezyjskiego producenta o wykluczenie frakcjonowanych estrów metylowych z zakresu produktów objętych postępowaniem. Ten sam producent podtrzymał przedmiotowy wniosek w swoich uwagach dotyczących tymczasowych ustaleń, powtarzając argument przedstawiony przed ujawnieniem tych ustaleń.
- (20) Producenci unijni zakwestionowali jednak ten wniosek, stwierdzając, że frakcjonowane estry metylowe stanowią biodiesel i powinny nadal być objęte zakresem produktów.
- (21) W związku z uwagami, które wpłynęły na wstępnym etapie, potwierdza się decyzję Komisji zawartą w motywie 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Chociaż różne estry metylowe kwasów tłuszczowych są oznaczone różnymi numerami Chemical Abstracts Service („CAS”), do ich produkcji stosuje się różne procesy, a estry te mogą mieć różne zastosowania, to jednak frakcjonowane estry metylowe nadal są estrami metylowymi kwasów tłuszczowych i nadal można je stosować jako paliwo. Wniosek pozostaje odrzucony ze względu na trudności w rozróżnieniu jednego estru metylowego kwasów tłuszczowych od drugiego bez zastosowania analizy chemicznej w punkcie przywozu i wynikającą z tego faktu możliwość obejścia ceł poprzez deklarowanie biodiesla PME jako frakcjonowanego estru metylowego wytworzonego z oleju palmowego.

- (22) W motywie 37 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdza się, że jeden europejski importer estrów metylowych kwasów tłuszczowych opartych na oleju z ziaren palmowych (PKE) wystąpił z wnioskiem, aby przywóz tego produktu został objęty zwolnieniem dla użytkownika końcowego lub aby w inny sposób został wyłączony z zakresu produktów objętych postępowaniem.
- (23) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producenci unijni przedstawili uwagi dotyczące stosowania zwolnienia dla użytkownika końcowego w odniesieniu do przywozu PKE i możliwości obejścia proponowanych ceł. Byli oni przeciwni wydaniu przez Komisję zezwolenia na stosowanie takiego programu na rzecz zwolnienia z ceł antydumpingowych ze względu na zamienny charakter biodiesla; biodiesel deklarowany do zastosowania innego niż jako paliwo mógłby w praktyce być wykorzystywany jako paliwo, ponieważ ma te same właściwości fizyczne. PKE można stosować jako paliwo; wytwarzany z PKE nienasycony alkohol tłuszczowy można dalej przetworzyć na biodiesel; kontrola, jaką organy celne mogą stosować wobec przywozu objętego zwolnieniem dla użytkownika końcowego, jest ograniczona, zaś stosowanie tego programu wiąże się ze znacznym obciążeniem ekonomicznym.
- (24) W świetle wyników konsultacji na ten temat, a także ze względu na fakt, że biodiesel deklarowany do zastosowania innego niż jako paliwo ma te same właściwości fizyczne co biodiesel przeznaczony do wykorzystania jako paliwo, w rozpatrywanym przypadku nie jest właściwe dopuszczenie stosowania zwolnienia dla użytkownika końcowego w odniesieniu do przywozu PKE.
- (25) Jeden niemiecki importer powtórzył swój wniosek o wykluczenie produktu lub zastosowanie zwolnienia dla użytkownika końcowego w odniesieniu do konkretnego estru metylowego kwasów tłuszczowych wytwarzanego z oleju z ziaren palmowych (PKE), przeznaczonego do zastosowania innego niż jako paliwo w Unii. W swojej uwadze importer ten powtórzył stanowisko, które zostało już odrzucone na etapie środków tymczasowych, nie przedstawiając żadnych nowych dowodów, które mogłyby zmienić wniosek, że nie należy przyznawać zwolnienia dla użytkownika końcowego, a zakres definicji produktu powinien nadal obejmować PKE.
- (26) Jeden indonezyjski producent eksportujący również odniósł się do własnego wniosku o zastosowanie zwolnienia dla użytkownika końcowego w odniesieniu do frakcjonowanych estrów metylowych oraz zwrócił się o zwolnienie dla użytkownika końcowego w odniesieniu do przywozu tego produktu w celu wytwarzania nasyconego alkoholu tłuszczowego. Jak wskazano powyżej, wszystkie wnioski o zastosowanie zwolnienia dla użytkownika końcowego zostały odrzucone; argumenty przedstawione przez tę zainteresowaną stronę nie doprowadziły do zmiany tego rozstrzygnięcia.

3. Wniosek

- (27) Ze względu na brak innych uwag dotyczących produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, niniejszym potwierdza się motywy 29–39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

D. DUMPING

1. Uwagi wstępne

- (28) W motywach 44 i 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wyjaśniono, że zarówno argentyński, jak i indonezyjski rynek biodiesla są ściśle regulowane przez państwo, a zatem nie uznano, aby sprzedaż krajowa odbywała się w zwykłym obrocie handlowym. W konsekwencji wartość normalną produktu podobnego skonstruowano zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego. Ustalenie to nie zostało zakwestionowane przez żadną zainteresowaną stronę, a zatem zostaje ono potwierdzone.
- (29) Zarówno w odniesieniu do Argentyny, jak i Indonezji wartość normalną skonstruowaną na wstępnym etapie obliczono na podstawie własnych rzeczywistych (i zaksięgowanych) kosztów produkcji przedsiębiorstw w OD, poniesionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz wystarczającej marży zysku. W motywach 45 i 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odnotowano w szczególności, że Komisja dokładniej przeanalizuje twierdzenie, zgodnie z którym systemy zróżnicowanego podatku wywozowego w Argentynie i w Indonezji powodują zniekształcenie cen surowców, a zatem zaksięgowane koszty produkcji nie odzwierciedlają właściwie kosztów związanych z produkcją produktu objętego postępowaniem.
- (30) W ramach dalszego dochodzenia wykazano, że faktycznie systemy zróżnicowanego podatku wywozowego powodowały obniżenie krajowych cen głównych surowców zarówno w Argentynie, jak i w Indonezji do sztucznie niskiego poziomu, co wyjaśniono poniżej w motywach 35 i kolejnych w odniesieniu do Argentyny i w motywie 66 w odniesieniu do Indonezji, i w konsekwencji miały one wpływ na koszty ponoszone przez producentów biodiesla w obu państwach, których dotyczy postępowanie. W świetle tego ustalenia uznaje się za właściwe uwzględnienie przedmiotowego zniekształcenia kosztów głównych surowców przy ustalaniu wartości normalnych w obu państwach z uwagi na szczególną sytuację panującą na rynku zarówno w Argentynie, jak i w Indonezji.
- (31) Sąd potwierdził⁽¹⁾, że w sytuacji, w której ceny surowców reguluje się w taki sposób, że pozostają one na sztucznie niskim poziomie na rynku krajowym, można założyć, że koszty produkcji produktu objętego postępowaniem ulegają zniekształceniu. Sąd uznał, że w takich okolicznościach instytucje unijne są uprawnione do stwierdzenia, że jednej z zaksięgowanych pozycji nie można uznać za właściwą i w związku z tym taką pozycję można skorygować.

⁽¹⁾ Zob. na przykład wyrok z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie T-235/08 (Acron OAO i Dorogobuzh OAO przeciwko Radzie).

- (32) Sąd stwierdził również, że z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, że wartości normalnej nie oblicza się na podstawie zapisów księgowych strony postępowania, jeżeli koszty związane z produkcją produktu objętego postępowaniem nie są właściwie oddane w takich zapisach księgowych. W tym przypadku w akapicie pierwszym zdanie drugie przewiduje się, że koszty mają być dostosowane lub ustalone na podstawie źródeł informacji innych niż takie zapisy księgowe. Informacje te można uzyskać na podstawie kosztów poniesionych przez innych producentów lub eksporterów lub, jeżeli takie informacje nie są dostępne lub nie mogą zostać wykorzystane, na podstawie każdego innego stosownego źródła informacji, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.
- (33) We wstępnych obliczeniach do wyliczenia kosztów produkcji ponoszonych przez argentyńskich i indonezyjskich producentów eksportujących zastosowano odpowiednio rzeczywistą krajową cenę nabycia nasion soi i rzeczywiste zaksięgowane koszty surowego oleju palmowego.
- (34) Ze względu na ustalenie, że określone koszty produkcji, a mianowicie koszty głównych surowców (oleju sojowego i nasion soi w Argentynie i surowego oleju palmowego w Indonezji) zostały zniekształcone, koszty produkcji ustalono na podstawie cen referencyjnych opublikowanych przez właściwe organy państw, których dotyczy postępowanie. Ceny te odzwierciedlają poziom cen międzynarodowych.
- ## 2. Argentyna
- ### 2.1. Wartość normalna
- (35) Jak stwierdzono powyżej, Komisja doszła obecnie do wniosku, że system różnicowanego podatku wywozowego w Argentynie powoduje zniekształcenie kosztów produkcji ponoszonych przez producentów biodiesla w tym państwie. W toku dochodzenia ustalono, że w OD podatki wywozowe nakładane na surowce (35 % w odniesieniu do nasion soi i 32 % w odniesieniu do oleju sojowego) znacznie przewyższały podatki wywozowe nakładane na produkt końcowy (stawka nominalna w odniesieniu do biodiesla wynosiła 20 %, przy czym faktyczna stawka uwzględniająca ulgę podatkową wynosiła 14,58 %). W OD faktyczna różnica między podatkiem wywozowym nakładanym na nasiona soi a podatkiem wywozowym nakładanym na biodiesel wynosiła 20,42 punktu procentowego, a w przypadku oleju sojowego i biodiesla – 17,42 punktu procentowego.
- (36) Aby ustalić poziom podatku wywozowego dla nasion soi i dla oleju sojowego, argentyńskie Ministerstwo Rolnictwa, Zwierząt Gospodarskich i Rybołówstwa codziennie publikuje cenę FOB nasion soi i oleju sojowego – „cenę referencyjną”⁽¹⁾. Taka cena referencyjna odzwierciedla poziom cen międzynarodowych⁽²⁾ i jest wykorzystywany do obliczania kwoty podatku wywozowego należnego organom podatkowym.
- (37) Ceny krajowe kształtują się zgodnie z tendencjami cen międzynarodowych. W toku dochodzenia ustalono, że różnicę między międzynarodową a krajową ceną nasion soi i oleju sojowego stanowi podatek wywozowy od tych produktów i inne wydatki ponoszone przy ich wywozie. Krajowe ceny referencyjne dla nasion soi i dla oleju sojowego są również publikowane przez argentyńskie Ministerstwo Rolnictwa jako „teoretyczna cena FAS”⁽³⁾. Producenci nasion soi i oleju sojowego otrzymują zatem tę samą cenę netto, niezależnie od tego, czy przeznaczają swoje produkty na sprzedaż eksportową czy na sprzedaż krajową.
- (38) Podsumowując, ustalono, że ceny krajowe głównego surowca stosowanego przez producentów biodiesla w Argentynie są w sztuczny sposób niższe od cen międzynarodowych ze względu na zniekształcenie spowodowane przez argentyński system podatku wywozowego i w rezultacie koszty głównego surowca nie są właściwie odzwierciedlane w zapisach księgowych prowadzonych przez argentyńskich producentów objętych dochodzeniem w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z wykładnią Sądu wyjaśnioną powyżej.
- (39) Komisja podjęła zatem decyzję o zmianie motywu 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i o pominięciu rzeczywistych kosztów nasion soi (głównego surowca nabywanego i stosowanego przy produkcji biodiesla) zaksięgowanych przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem w ich zapisach księgowych, a także o zastąpieniu ich ceną, po której przedsiębiorstwa te nabywałyby nasiona soi w sytuacji braku takiego zniekształcenia.
- (40) W celu ustalenia kosztu, który poniosłyby przedsiębiorstwa objęte postępowaniem przy zakupie nasion soi, gdyby nie doszło do zniekształcenia, Komisja zastosowała średnią cen referencyjnych dla nasion soi publikowanych przez argentyńskie Ministerstwo Rolnictwa w odniesieniu do wywozu z Argentyny po cenach FOB w OD⁽⁴⁾.
- (41) Stowarzyszenie argentyńskich producentów eksportujących (CARBIO) oraz władze Argentyny stwierdziły, że korekta kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jest możliwa jedynie wówczas, gdy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych, nie zaś w kosztach ponoszonych przez przedsiębiorstwa. Strony te uznały, że w praktyce Komisja dodała kwoty podatków wywozowych do ceny zapłaconej przez przedsiębiorstwa przy zakupie nasion soi, powiększając tym samym koszty produkcji o pozycję, która nie jest związana z wytwarzaniem ani ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem. Strony te dodały, że

⁽¹⁾ Rezolucja nr 331/2001 Ministerstwa Rolnictwa, Zwierząt Gospodarskich i Rybołówstwa.

⁽²⁾ Głównym rynkiem, który uznaje się za rynek określający poziom międzynarodowej ceny nasion soi i oleju sojowego, jest Chicago Board of Trade.

⁽³⁾ Teoretyczną wartość FAS oblicza się, pomniejszając oficjalną wartość FOB o wszystkie koszty związane z wywozem.

⁽⁴⁾ http://64.76.123.202/site/agricultura/precios_fob_-_exportaciones/index.php

wyrok Sądu w sprawie *Acron* cytowany w dokumencie ujawniającym ustalenia⁽¹⁾ opiera się na błędnej interpretacji art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego WTO („ADA”) i jest on obecnie przedmiotem odwołania rozpatrywanego przez Trybunał Sprawiedliwości, a niezależnie od tego faktyczne okoliczności w tej sprawie są inne niż w bieżącym przypadku, ponieważ ceny surowców w Argentynie nie są „regulowane” tak jak ceny gazu w Rosji i nie są zniekształcone, lecz ustalone swobodnie, bez interwencji państwa, a zatem w Argentynie nie panuje szczególnie sytuacja rynkowa, która pozwałaby Komisji na zastosowanie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Strony oświadczyły, że system zróżnicowanego podatku wywozowego w Argentynie nie jest niezgodny z zasadami handlu. Ponadto CARBIO wysunęło zarzut, że ponieważ przy ustalaniu ceny eksportowej nie wzięto pod uwagę podatków wywozowych, Komisja nie dokonała rzetelnego porównania skonstruowanej wartości normalnej (uwzględniającej podatki wywozowe) z ceną eksportową (nieuwzględniającą tych podatków).

Stowarzyszenie to twierdziło ponadto, że Komisja nie dokonała rzetelnego porównania wartości normalnej z ceną eksportową także dlatego, że posłużyła się międzynarodowymi cenami ziaren soi ustalonymi przez Chicago Board of Trade (CBOT) przy określaniu wartości normalnej, a jednocześnie pominęła zyski lub straty z tytułu działań zabezpieczających podejmowanych w CBOT przy określaniu ceny eksportowej (zob. poniżej). CARBIO zarzucało również, że dokonując jedynie zastąpienia kosztów zaksięgowanych przez przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem ceną międzynarodową, Komisja nie wzięła pod uwagę naturalnej przewagi konkurencyjnej producentów argentyńskich. CARBIO podniosło wreszcie zarzut, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że w sytuacji braku systemu zróżnicowanego podatku wywozowego w Argentynie ceny nasion soi ustalone przez CBOT byłyby znacznie niższe.

zniekształceń spowodowanych stosowaniem w Argentynie systemu zróżnicowanego podatku wywozowego. Wniosek ten pozostaje w mocy bez względu na to, czy ogólnie system zróżnicowanego podatku wywozowego sam w sobie jest niezgodny z postanowieniami Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu. Ponadto Komisja jest zdania, że Sąd opierał się na poprawnej interpretacji Porozumienia antydumpingowego. Otóż w sprawie *China – Broilers*⁽²⁾ zespół orzekający WTO ustalił, że jakkolwiek art. 2.2.1.1 Porozumienia antydumpingowego stanowi, że do obliczenia kosztu produkcji *zasadniczo* wykorzystuje się księgi i rachunki respondenta, to organ dochodzeniowy zachowuje prawo do odmowy wykorzystania takich ksiąg, jeżeli ustali, że (i) są one niezgodne z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości albo (ii) nie odzwierciedlają właściwie kosztów związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. W przypadku podjęcia decyzji o tego rodzaju odstępstwie od normy organ dochodzeniowy musi jednak przedstawić powody takiej decyzji. Zgodnie z tą wykładnią, z uwagi na zniekształcenie wynikające ze stosowania systemu zróżnicowanego podatku wywozowego, co powoduje powstanie szczególnej sytuacji rynkowej, Komisja postanowiła zastąpić koszty zakupu surowców zaksięgowane przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem w Argentynie ceną, jaką przedsiębiorstwa te płaciłyby w sytuacji braku takiego zniekształcenia. Fakt, że w ujęciu czysto liczbowym wynik jest podobny, nie oznacza, że metoda przyjęta przez Komisję polegała na prostym dodaniu kwot podatków wywozowych do kosztów surowca. Międzynarodowe ceny towarów kształtują się w zależności od podaży i popytu i nie ma dowodów na to, że system zróżnicowanego podatku wywozowego w Argentynie wpływa na ceny CBOT. W związku z powyższym wszelkie twierdzenia i zarzuty mówiące, że Komisja, stosując cenę międzynarodową, nie dokonała rzetelnego porównania wartości normalnej z ceną eksportową, są bezpodstawne. To samo dotyczy zarzutu, jakoby Komisja nie uwzględniła naturalnej przewagi konkurencyjnej producentów z Argentyny, ponieważ zastąpienie kosztów zaksięgowanych przez przedsiębiorstwa wynikało z rażąco niskiej ceny surowca na rynku krajowym, nie zaś z przewagi konkurencyjnej.

(42) Twierdzenia te należy odrzucić. Nawet jeśli okoliczności w sprawie *Acron* nie są identyczne jak w bieżącej sprawie, Sąd ustanowił zasadę prawną, zgodnie z którą, jeśli koszty związane z produkcją produktu objętego dochodzeniem nie zostały właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych prowadzonych przez przedsiębiorstwa, to nie mogą one być podstawą obliczenia wartości normalnej. W sprawie *Acron* koszty nie były właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych spółki, ponieważ cena gazu była regulowana. W bieżącym przypadku ustalono, że koszty związane z produkcją produktu objętego postępowaniem nie są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ponieważ są one sztucznie zaniżone w wyniku

(43) W motywie 45 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wyjaśniono, że skoro sprzedaży krajowej nie uznano za odbywającą się w zwykłym obrocie handlowym, normalną wartość należało skonstruować, stosując uzasadnioną kwotę zysku wynoszącą 15 %, zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że wartość procentowa stosowana przez Komisję jako uzasadniony zysk (15 %) przy konstruowaniu wartości normalnej była nierealnie wysoka i stanowiła drastyczną zmianę w porównaniu z praktyką utrwaloną w wielu innych dochodzeniach na podobnych rynkach towarowych (gdzie stosowany poziom zysku wynosił około 5 %).

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie T-235/08 (*Acron OAO i Dorogobuzh OAO przeciwko Radzie*).

⁽²⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego WTO: *China – Anti-Dumping and Countervailing Duty Measures on Broiler Products from the United States* (WT/DS427/R, przyjęte dnia 25 września 2013 r.), pkt 7.164.

- (44) Twierdzenie to należy odrzucić. Przede wszystkim nieprawdą jest, że Komisja regularnie stosuje marżę zysku na poziomie 5 % przy konstruowaniu wartości normalnej. Każdą sytuację analizuje się osobno, uwzględniając szczególne okoliczności sprawy. Przykładowo w 2009 r. w sprawie dotyczącej biodiesla przeciwko Stanom Zjednoczonym zastosowano różne poziomy zysku, przy czym średni ważony poziom zysku znacznie przewyższał 15 %. Po drugie Komisja uwzględniła również krótko- i średnioterminową stopę oprocentowania kredytów w Argentynie, która wynosi około 14 % zgodnie z danymi Banku Światowego. Uzasadnione jest założenie, że marża zysku uzyskana z działalności na krajowych rynkach biodiesla przewyższy koszty finansowania zewnętrznego inwestycji. Ponadto przedmiotowy zysk jest nawet niższy od poziomu zysku osiągniętego w OD przez producentów produktu objętego postępowaniem, aczkolwiek poziom ten wynika ze zniekształcenia kosztów wynikającego z systemu zróżnicowanego podatku wywozowego i krajowych cen biodiesla regulowanych przez państwo. Z tych powodów, jak również z przyczyn wyjaśnionych powyżej, utrzymuje się, że zysk na poziomie 15 % stanowi odpowiednią kwotę, którą stosunkowo nowy, kapitałochłonny przemysł w Argentynie jest w stanie osiągnąć.
- (45) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CARBIO i władze Argentyny stwierdziły, że: (i) powołanie się na poziomy zysku w sprawie przeciwko USA było nieuzasadnione; (ii) odniesienie się do średnioterminowej stopy oprocentowania kredytów jest nielogiczne, nigdy nie było stosowane w przeszłości, a jeśli już taki poziom odniesienia miałby być stosowany, to nie powinna to być stopa oprocentowania w Argentynie, ponieważ inwestycji dokonywano w dolarach USA wraz z podmiotami zagranicznymi; (iii) zysk faktycznie osiągnięty przez producentów argentyńskich nie mógł być brany pod uwagę ze względu na szczególną sytuację rynkową oraz (iv) dla porównania docelowego poziomu zysku przemysłu unijnego ustalono na 11 %.
- (46) Twierdzenia te należy odrzucić. Komisja uznała, że marża zysku w wysokości 15 % była odpowiednia w odniesieniu do przemysłu biodiesla w Argentynie, ponieważ w OD przemysł ten był w tym kraju jeszcze branżą młodą i kapitałochłonną. Powołanie się na marżę zysku w sprawie przeciwko USA miało służyć odparciu twierdzenia, że Komisja regularnie stosuje marżę zysku na poziomie 5 % przy konstruowaniu wartości normalnej. Odniesienie się do średnioterminowej stopy oprocentowania kredytów również nie miało na celu ustalenia poziomu odniesienia, ale zbadanie zasadności zastosowanej marży zysku. To samo dotyczy zysku faktycznie osiągniętego przez przedsiębiorstwa objęte próbą. Z drugiej strony, ponieważ cel konstruowania wartości normalnej jest inny od celu obliczania docelowego zysku przemysłu unijnego w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych, to wszelkie porównywanie tych dwóch wartości jest zbędne. Niniejszym potwierdza się zatem motyw 46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (47) Jeden producent eksportujący wytwarza biodiesel częściowo w swoich własnych zakładach, a częściowo w oparciu o umowę o przerób zawartą z producentem niezależnym. Wspomniany producent eksportujący zwrócił się z wnioskami o ponowne obliczenie jego kosztów produkcji z zastosowaniem innej średniej niż zastosowana przez Komisję na wstępnym etapie, a mianowicie z zastosowaniem średniej ważonej jego własnych kosztów produkcji i kosztów produkcji poniesionych przez wspomnianego niezależnego producenta. Wniosek zbadano i uznano za uzasadniony, w związku z czym koszty produkcji w odniesieniu do wspomnianego przedsiębiorstwa objętego postępowaniem zostały odpowiednio przeliczone.
- (48) Do Komisji wpłynęły inne mniej istotne wnioski dotyczące konkretnych przedsiębiorstw, które stały się jednak bezprzedmiotowe w następstwie wyjaśnionej powyżej zmiany metodyki konstruowania wartości normalnej. Dlatego też niniejszym potwierdza się ustalenia zawarte w motywach 40–46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wraz ze zmianami wyjaśnionymi powyżej.
- ## 2.2. Cena eksportowa
- (49) W motywie 49 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono, że w przypadku sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych mających siedzibę w Unii wprowadzono korekty do ceny eksportowej, w tym w odniesieniu do zysków osiągniętych przez powiązane przedsiębiorstwo handlowe, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Do celów tego obliczenia za odpowiedni uznano zysk na poziomie 5 % w odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego na terytorium Unii. Dwóch producentów eksportujących twierdziło, że marża zysku na poziomie 5 % w odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w Unii jest zbyt wysoka w działalności związanej z obrotem towarami, i należało by przyjąć brak zysku albo mniejszą wartość procentową (nie większą niż 2 % w zależności od przedsiębiorstwa).
- (50) Nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. W tej sytuacji potwierdza się zysk na poziomie 5 % w odniesieniu do powiązanych przedsiębiorstw handlowych w Unii.
- (51) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CARBIO utrzymało, że marża zysku w wysokości 5 % jest zbyt wysoka w sektorze handlu towarami, oraz powołało się na badania przygotowane specjalnie w tym celu przez KPMG i przedstawione Komisji w dniu 1 lipca 2013 r. po ogłoszeniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Komisja uznała, że nie można się opierać na wynikach tych badań ze względu na ograniczenia analizy, wspomniane w samym opracowaniu, które doprowadziły do wyboru ograniczonej liczby przedsiębiorstw handlowych, z których większość nie prowadziła sprzedaży produktów rolnych. Z tego też względu przedstawione dowody uznano za nierozstrzygujące i w związku z tym potwierdza się zysk na poziomie 5 % w odniesieniu do powiązanych przedsiębiorstw handlowych w Unii.

- (52) Jeden producent eksportujący zgłosił zarzut, że, ustalając cenę eksportową, Komisja nie uwzględniła tak zwanych „wyników związanych z zabezpieczeniem”, czyli zysków lub strat poniesionych przez producenta przy sprzedaży i nabywaniu kontraktów terminowych typu future na olej sojowy na Chicago Board of Trade (CBOT). Przedsiębiorstwo uporczywie twierdziło, że zabezpieczenie jest niezbędnym elementem działalności związanej z biodieslem ze względu na zmienność ceny surowców, a na przychody netto uzyskiwane przez sprzedawcę biodiesla składa się nie tylko cena uiszczona przez nabywcę, ale także zysk (lub strata) związany z towarzyszącymi operacjami zabezpieczającymi.
- (53) Zarzut ten należy odrzucić, ponieważ art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wyraźnie stanowi, że za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz, niezależnie od wszelkich osobnych – chociaż powiązanych – zysków lub strat związanych z praktykami zabezpieczającymi.
- (54) Ze względu na brak jakichkolwiek dalszych uwag dotyczących cen eksportowych niniejszym potwierdza się ustalenia zawarte w motywach 47–49 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, z uwzględnieniem zmian wspomnianych powyżej.

2.3. Porównanie

- (55) W motywie 53 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjaśniono, że w przypadku sprzedaży eksportowej za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych mających siedzibę poza Unią Komisja zbadała, czy takie powiązane przedsiębiorstwo handlowe należy traktować jako przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. W przypadku zaistnienia takiej sytuacji dokonywano korekty zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w celu uwzględnienia marży nominalnej otrzymywanej przez przedsiębiorstwo handlowe.
- (56) Jedno przedsiębiorstwo twierdziło, że marża zysku zastosowana przez Komisję w odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego spoza Unii jako marża nominalna była zbyt wysoka i bardziej odpowiednie byłoby zastosowanie niższej marży zysku.
- (57) Komisja starannie zbadała argumenty wysunięte przez przedmiotowego producenta eksportującego, jednak stwierdziła, że w świetle szeroko zakrojonej działalności prowadzonej przez powiązane przedsiębiorstwa handlowe marżę zysku na poziomie 5 % uznano za odpowiednią. Powyższe twierdzenie należy zatem odrzucić.
- (58) Ze względu na brak jakichkolwiek innych uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 50–55 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

2.4. Marginesy dumpingu

- (59) Wszyscy argentyńscy współpracujący producenci eksportujący zwrócili się z wnioskiem, aby, w przypadku nałożenia cła antydumpingowego na przywóz biodiesla

z Argentyny, obowiązywało jedno cło dla wszystkich współpracujących producentów eksportujących w oparciu o średnią ważoną cenę antydumpingowych dla wszystkich producentów eksportujących objętych próbą. Swoje wnioski poparli twierdzeniem, że wszystkich producentów objętych próbą łączy związek handlowy lub inne powiązania. Tacy producenci produkują, sprzedają, pożyczają lub wymieniają biodiesel między sobą i produkt różnych przedsiębiorstw często zostaje załadowany łącznie na ten sam statek oceaniczny i przetransportowany do Unii, tak że organy celne nie są już w stanie określić i odróżnić produktów poszczególnych producentów. Takie szczególne okoliczności mają sprawiać, że nałożenie indywidualnych cel staje się nierealne.

- (60) Niezależnie od faktu, że wniosek wysunęli wszyscy producenci eksportujący, nawet ci, których indywidualny margines dumpingu nie osiąga poziomu średniego ważonego marginesu dumpingu, oraz pomimo ewentualnego uproszczenia dla organów celnych, wniosek ten należy odrzucić. Nie można mianowicie usprawiedliwić odejścia od stosowania przepisów rozporządzenia podstawowego rzekomymi trudnościami praktycznymi, chyba że jest to nieuniknione. W tym przypadku praktyka przedsiębiorstw, polegająca na wymianie, pożyczaniu lub innego rodzaju mieszaniu produktu objętego postępowaniem, sama w sobie nie sprawia, że nałożenie indywidualnych cel staje się nierealne w rozumieniu art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (61) Trzy przedsiębiorstwa zwróciły się z wnioskiem o umieszczenie ich nazw w wykazie współpracujących producentów eksportujących, aby mogły korzystać ze stawki cła antydumpingowego dla współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, a nie z cła rezydualnego nałożonego na „wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa”.
- (62) Dwa z powyższych trzech przedsiębiorstw wytwarzały już biodiesel na potrzeby rynku krajowego lub w oparciu o umowy o przerób dla innych producentów eksportujących w OD, jednak same nie zajmowały się wywozem do Unii. Trzecie przedsiębiorstwo nie wytwarzało biodiesla w OD, ponieważ w tym czasie nadal trwała budowa jego zakładu.
- (63) Zdaniem Komisji w przypadku trzech przedsiębiorstw, o których mowa powyżej, warunki uznania ich za współpracujących producentów eksportujących nie zostały spełnione. Dotyczy to nie tylko przedsiębiorstwa, które w ogóle nie produkowało biodiesla w OD, ale także przedsiębiorstw, które współpracowały w toku dochodzenia, przedstawiając formularz dotyczący kontroli wrywkowej, ponieważ w odpowiedzi dotyczącej kontroli wrywkowej wyraźnie stwierdziły one, że prowadziły produkcję na potrzeby rynku krajowego lub dla stron trzecich, jednak nie wywoziły biodiesla do Unii we własnym imieniu.
- (64) Wniosek ten należy zatem odrzucić i w odniesieniu do przedmiotowych trzech przedsiębiorstw należy stosować „rezydualne” cło antydumpingowe.

- (65) Uwzględniając przeprowadzone korekty wartości normalnej i ceny eksportowej, przedstawione powyżej, oraz w związku z brakiem jakichkolwiek dalszych uwag tabelę przedstawioną w motywie 59 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zastępuje się następującą tabelą, a ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
Louis Dreyfus Commodities S.A.	46,7 %
Grupa „Renova” (Molinos Rios de la Plata SA, Oleaginosa Moreno Hermanos S.A.F.I.C.I. y A. i Vicentin S.A.I.C.)	49,2 %
Grupa „T6” (Aceitera General Deheza SA, Bunge Argentina S.A.)	41,9 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	46,8 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	49,2 %

3. Indonezja

3.1. Wartość normalna

- (66) Jak stwierdzono powyżej w motywach 28–34, Komisja doszła obecnie do wniosku, że system zróżnicowanego podatku wywozowego w Indonezji powoduje zniekształcenie kosztów produkcji ponoszonych przez producentów biodiesla w tym państwie, a zatem koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie zostały odpowiednio odzwierciedlone w zapisach księgowych prowadzonych przez indonezyjskich producentów objętych dochodzeniem.
- (67) Komisja podjęła zatem decyzję o zmianie motywu 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i o pominięciu rzeczywistych kosztów surowego oleju palmowego (CPO), głównego surowca nabywanego i stosowanego przy produkcji biodiesla, zaksięgowanych przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem w ich zapisach księgowych, a także o zastąpieniu ich ceną, po której takie przedsiębiorstwa nabyłyby CPO w sytuacji braku takiego zniekształcenia.
- (68) W toku dochodzenia potwierdzono, że poziom cen CPO znajdującego się w obrocie na rynku krajowym jest znacznie niższy w porównaniu z „międzynarodową” ceną referencyjną, przy czym różnica między tymi cenami jest bardzo zbliżona do wysokości podatku wywozowego nakładanego na CPO. Ponieważ system zróżnicowanego podatku wywozowego ogranicza możliwości wywozu CPO, skutkuje to dostępnością dużych ilości CPO na rynku krajowym, co prowadzi do presji zniżkowej na ceny krajowe CPO. Stanowi to szczególną sytuację rynkową.
- (69) W OD wywóz biodiesla był objęty stawką podatku wywozowego na poziomie 2 % – 5 %. W tym samym okresie wywóz CPO objęty był stawką podatku wywozowego na poziomie wahającym się między 15 % a 20 %, natomiast podatek wywozowy na rafinowany, bielony i dezodoryzowany olej palmowy (RBDPO) wynosił od 5 % do 18,5 %. Różne stawki celne stosuje się zgodnie z odpowiadającym zakresem cen referencyjnych (które

odzwierciedlają tendencje na rynku międzynarodowym i nie mają nic wspólnego z różnicą jakości). Podatek wywozowy na owoce palmy jest ustalany według zryczałtowanej stawki wynoszącej 40 %.

- (70) Z przyczyn przedstawionych powyżej motyw 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zmieniony, a koszt głównego surowca (CPO) zaksięgowany przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem został zastąpiony, zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, referencyjną ceną eksportową (HPE) ⁽¹⁾ CPO publikowaną przez władze indonezyjskie, która z kolei opiera się na publikowanych cenach międzynarodowych (Rotterdam, Malezja i Indonezja). Korekty tej dokonuje się w odniesieniu do CPO nabytego zarówno od przedsiębiorstw powiązanych, jak i niepowiązanych. Dopuszcza się koszt produkcji własnej CPO w ramach tego samego podmiotu prawnego, ponieważ nie znaleziono żadnego dowodu na wpływ zniekształcenia na koszt produkcji własnej CPO w ramach tego samego podmiotu prawnego.

- (71) Wszyscy producenci eksportujący z Indonezji oraz rząd Indonezji twierdzą, że zastąpienie kosztów CPO zaksięgowanych przez przedsiębiorstwa indonezyjską eksportową ceną odniesienia CPO nie jest dopuszczalne ani na mocy zasad WTO, ani na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, i w związku z tym jest niezgodne z prawem. W tym kontekście rząd Indonezji zarzucił Komisji, że niesłusznie potraktowała Republikę Indonezji jako kraj o gospodarce nierynkowej. Argumenty przedstawione przez przedsiębiorstwa można streścić następująco. Po pierwsze Komisja nie przedstawiła żadnych argumentów na uzasadnienie odstąpienia od rzeczywistych kosztów zaksięgowanych ani na poparcie tezy, że koszty te nie odzwierciedlają właściwie kosztów związanych z produkcją produktu objętego postępowaniem, lecz po prostu stwierdziła, że zaksięgowane koszty są sztucznie zaniżone w stosunku do cen na rynkach międzynarodowych i dlatego powinny zostać zastąpione.

Jest to sprzeczne z zasadami WTO, zgodnie z którymi test służący ustaleniu, czy konkretny koszt można wykorzystać do obliczenia kosztów produkcji, polega na sprawdzeniu, czy dany koszt jest związany z produkcją i sprzedażą danego produktu, nie zaś na ustaleniu, czy koszt ten właściwie odzwierciedla wartość rynkową. Po drugie, nawet jeśli art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wydaje się zezwalać na dokonanie korekty, to stosowanie tego przepisu powinno być ograniczone do sytuacji, gdy państwo bezpośrednio interweniuje na rynku, ustalając lub regulując ceny na sztucznie zaniżonym poziomie. W tym konkretnym przypadku Komisja nie twierdzi jednak, że cena krajowa CPO jest regulowana przez państwo, lecz jedynie, że jest ona sztucznie zaniżona w wyniku podatku wywozowego nakładanego na CPO. Nawet gdyby było to zgodne z prawdą, wszelki wpływ na cenę krajową może być

⁽¹⁾ Od września 2011 r. władze indonezyjskie ustalają co miesiąc cenę HPE, która jest ceną uśrednioną na podstawie informacji dotyczących cen z poprzedniego miesiąca, pochodzących z trzech różnych źródeł: (i) CIF Rotterdamu, (ii) CIF Malezji oraz (iii) indonezyjskiej giełdy towarowej. Cenę HPE ustala się na podstawie tych samych źródeł, ale w oparciu o ceny FOB. W części OD przed wrześniem 2011 r. (lipiec–sierpień 2011 r.) jako poziom referencyjny do ustalenia HPE dla CPO wykorzystywano wyłącznie cenę obowiązującą w Rotterdamie.

uznany tylko za przypadkowy lub za skutek uboczny systemu podatku wywozowego. Po trzeciej Komisja w celu uzasadnienia zgodności z prawem korekty ceny CPO niesłusznie powołuje się na wyrok w sprawie *Acron*. Wyrok ten jest obecnie przedmiotem odwołania i w związku z tym nie można go traktować jako precedens. Niezależnie od tego okoliczności w sprawie *Acron* były odmienne – sprawa ta odnosiła się do sytuacji, w której ceny gazu były regulowane przez państwo, podczas gdy ceny CPO w Indonezji są swobodnie ustalane na rynku. Rząd Indonezji twierdzi wreszcie, że korekty na podstawie art. 2 ust. 5 dokonano wyłącznie w celu zwiększenia marginesów dumpingu z uwagi na różnice w opodatkowaniu.

- (72) Twierdzenie, że korekta dokonana na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego jest bezprawna w świetle zasad WTO i przepisów Unii, należy odrzucić. Rozporządzenie podstawowe stanowi transpozycję Porozumienia antydumpingowego WTO („ADA”), dlatego uważa się, że wszystkie przepisy tego rozporządzenia, w tym art. 2 ust. 5, są zgodne z zobowiązaniami Unii wynikającymi z ADA. W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie zarówno do krajów o gospodarce rynkowej, jak i do państw o gospodarce nierynkowej. Jak wspomniano powyżej (motyw 42), w sprawie *Acron* Sąd ustanowił zasadę prawną, zgodnie z którą, jeśli koszty związane z produkcją produktu objętego dochodem nie zostały właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych prowadzonych przez przedsiębiorstwa, to nie mogą one być podstawą obliczenia wartości normalnej i mogą zostać zastąpione kosztami odzwierciedlającymi cenę ustaloną pod wpływem działania sił rynku, zgodnie z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Faktu, że sprawa *Acron* dotyczyła cen regulowanych przez państwo, nie można jednak interpretować w sposób uniemożliwiający Komisji zastosowanie art. 2 ust. 5 w odniesieniu do innych form interwencji państwa, która bezpośrednio lub pośrednio zakłóca dany rynek poprzez zaniżanie cen do sztucznie niskiego poziomu. W niedawnej sprawie *China – Broilers* panel orzekający WTO doszedł do podobnego wniosku przy interpretacji art. 2.2.1.1 ADA. W bieżącym przypadku Komisja ustaliła, że koszty związane z produkcją produktu objętego postępowaniem nie są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych przedsiębiorstw objętych postępowaniem, ponieważ są one sztucznie zaniżone w wyniku stosowania w Indonezji systemu zróżnicowanego podatku wywozowego. W pełni uzasadnione było zatem dokonanie przez Komisję korekty kosztów COP na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do twierdzenia rządu Indonezji należy zauważyć, że korekta na podstawie art. 2 ust. 5 opiera się na wykazanej różnicy pomiędzy krajowymi a międzynarodowymi cenami CPO, nie zaś na różnicach w opodatkowaniu.
- (73) Dwóch producentów eksportujących w Indonezji twierdziło, że Komisja nie wykazała, że cena krajowego CPO w Indonezji jest zniekształcona. Producenci ci uznają za sprzeczne z faktami podstawowe założenie Komisji, że system zróżnicowanego podatku wywozowego ogranicza możliwości wywozu CPO, skutkując dostępnością dużych ilości CPO na rynku krajowym, co prowadzi do

obniżenia cen krajowych CPO; twierdzą bowiem, że CPO jest w istocie wywożone w dużych ilościach (70 % całości produkcji). Niezależnie od tego, nawet gdyby uznać, że krajowy rynek CPO jest zakłócony z powodu stosowania systemu zróżnicowanego podatku wywozowego, to również zniekształcona jest cena HPE, gdyż określa się ją na podstawie międzynarodowych cen eksportowych, które obejmują podatek wywozowy. Z tego względu nie można wykorzystywać ceny HPE CPO jako właściwego poziomu odniesienia do korekty kosztu CPO.

- (74) Niezależnie od faktu, że CPO jest wywożony z Indonezji w dużych ilościach, dochodzenie ujawniło, że cena krajowa CPO jest sztucznie zaniżona w porównaniu z cenami na rynkach międzynarodowych. Ponadto stwierdzona różnica cen jest zbliżona do wartości podatku nałożonego w ramach systemu zróżnicowanego podatku wywozowego. W związku z tym uzasadniony jest wniosek, że niski poziom cen krajowych jest wynikiem zniekształcenia spowodowanego systemem zróżnicowanego podatku wywozowego. Ponadto międzynarodowe ceny towarów, w tym CPO, kształtują się pod wpływem podaży i popytu, odzwierciedlając dynamikę sił rynkowych. Nie przytoczono żadnego dowodu wskazującego, że te siły rynkowe uległy zakłóceniu pod wpływem indonezyjskiego systemu zróżnicowanego podatku wywozowego. Odrzuca się w związku z tym stwierdzenie, że cena HPE jest niewłaściwym poziomem odniesienia.
- (75) Jeden producent eksportujący, w odniesieniu do którego ustalono, że wielkość jego sprzedaży krajowej nie jest reprezentatywna (motyw 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), stwierdził, że badanie reprezentatywności przeprowadzone przez Komisję było błędne, ponieważ opierało się na sprzedaży uzyskanej przez powiązane przedsiębiorstwa osobno, a nie na podstawie łącznej sprzedaży uzyskanej przez wszystkie przedsiębiorstwa w grupie. Producent przyznaje jednak, że ten domniemany błąd nie miał wpływu na dotyczące go tymczasowe ustalenie. Należy przypomnieć, że w przypadku tego producenta eksportującego żadne z powiązanych przedsiębiorstw nie przeszło indywidualnego badania reprezentatywności. W związku z tym, nawet jeżeli zarzut jest uzasadniony, oczywiste jest, że badanie reprezentatywności na podstawie łącznej sprzedaży krajowej wszystkich powiązanych przedsiębiorstw nie mogłoby mieć wpływu na tymczasowe ustalenia, co potwierdził zainteresowany producent eksportujący. Ze względu na brak innych uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 60–62 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (76) Jedna strona twierdziła, że w odniesieniu do motywu 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zastosowano wobec niej nadmierne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne. Po zbadaniu tego zarzutu okazało się, że przy konstruowaniu wartości normalnej uwzględniono koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne dotyczące zarówno sprzedaży krajowej, jak i sprzedaży eksportowej. Dokonano niezbędnych korekt w celu zastosowania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych dotyczących wyłącznie sprzedaży krajowej.

- (77) Jedna strona zakwestionowała konstrukcję wartości normalnej, a w szczególności wybór metodyki na podstawie art. 2 ust. 6, o czym mowa w motywie 65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W art. 2 ust. 6 przewiduje się trzy alternatywne metody określania kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, jeżeli nie można wykorzystać faktycznych danych danego przedsiębiorstwa. Strona twierdziła, że przedmiotowe trzy metody należy uwzględnić w kolejności ich przedstawienia, a zatem w pierwszej kolejności należy rozważyć zastosowanie art. 2 ust. 6 lit. a) i art. 2 ust. 6 lit. b).
- (78) Jakkolwiek może się wydawać, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych uwzględniono wyłączność metodę przedstawioną w art. 2 ust. 6 lit. c), w poniższych motywach przedstawiono przyczyny, dla których w tym przypadku ani art. 2 ust. 6 lit. a), ani art. 2 ust. 6 lit. b) nie mają zastosowania.
- (79) Artykuł 2 ust. 6 lit. a) nie ma zastosowania, ponieważ dla żadnego z indonezyjskich (ani argentyńskich) przedsiębiorstw objętych próbą nie określono faktycznych wielkości, jako że przedsiębiorstwa te nie prowadziły żadnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym. W związku z tym nie można było zastosować art. 2 ust. 6 lit. a) z powodu braku jakichkolwiek danych dotyczących faktycznych wielkości uzyskanych przez którekolwiek innego eksportera lub producenta (w próbie).
- (80) Artykuł 2 ust. 6 lit. b) nie ma zastosowania, ponieważ żadne z indonezyjskich (ani argentyńskich) przedsiębiorstw objętych próbą nie prowadzi sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym produktów należących do tej samej ogólnej kategorii produktów.
- (81) W odniesieniu do art. 2 ust. 6 lit. b) strona ta również twierdziła, że rozporządzenie podstawowe jest niezgodne z rozporządzeniem WTO pod tym względem, że zawiera w art. 2 ust. 6 lit. b) wymóg, aby sprzedaż była dokonana w zwykłym obrocie handlowym. Jak jednak wspomniano powyżej w motywie 72, rozporządzenie podstawowe stanowi transpozycję Porozumienia antydumpingowego WTO („ADA”), dlatego uważa się, że wszystkie przepisy tego rozporządzenia, w tym art. 2 ust. 6, są zgodne z zobowiązaniami Unii wynikającymi z ADA i że wymóg sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym jest w pełni zgodny z przepisami.
- (82) Potwierdza się zatem wybór zastosowania art. 2 ust. 6 lit. c) przy korzystaniu z innej odpowiedniej metody określania marży zysku.
- (83) Ponadto szereg stron uznało marżę zysku na poziomie 15 % stosowaną do konstrukcji wartości normalnej za zawyżoną. Strony te twierdzą, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie wyjaśniono sposobu, w jaki Komisja obliczyła poziom 15 %, a zatem strony zakładają, że Komisja przyjęła poziom 15 % na podstawie marży zysku zastosowanej w obliczeniach szkody. Strony twierdziły, że w szeregu innych przypadków dotyczących towarów Komisja zastosowała marżę zysku wynoszącą ok. 5 %. Kilka stron zaproponowało zastosowanie marży zysku przyjętej w sprawie dotyczącej bioetanolu ze Stanów Zjednoczonych. Jedna ze stron zaproponowała również zastosowanie niższej marży zysku z dokonywanej przez nią sprzedaży mieszanek biodiesla z mineralnym olejem napędowym. Ponadto rząd Indonezji stwierdził, że duplikacją środków jest zastąpienie kosztów CPO na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przy jednoczesnym stosowaniu na podstawie art. 2 ust. 6 lit. c) marży zysku w wysokości 15 %, odzwierciedlającej marżę zysku w sytuacji braku zakłóceń na rynku.
- (84) Po pierwsze nieprawdą jest, że Komisja regularnie stosuje marżę zysku na poziomie 5 % przy konstruowaniu wartości normalnej. Każdą sytuację analizuje się osobno, uwzględniając szczególne okoliczności sprawy. Przykładowo w 2009 r. w postępowaniu dotyczącym bioetanolu przeciwko Stanom Zjednoczonym zastosowano wiele różnych poziomów zysku, przy czym średni ważony poziom zysku znacznie przewyższał 15 %. Po drugie, ponieważ według danych Banku Światowego krótko- i średnioterminowa stopa oprocentowania kredytów w Indonezji wynosi około 12 %, uzasadnione wydaje się założenie, że uzyskana marża zysku w ramach działalności prowadzonej na krajowych rynkach biodiesla przewyższałaby koszty finansowania zewnętrznego inwestycji. Celem odniesienia do średnioterminowej stopy oprocentowania kredytów nie jest określenie punktu odniesienia, lecz zweryfikowanie uzasadnionego charakteru zastosowanych marży. Po trzecie niezależnie od tego, czy sprzedaż mieszanek biodiesla z mineralnym olejem napędowym jest objęta tą samą ogólną kategorią produktów, art. 2 ust. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego wymaga – jak wspomniano już powyżej w motywie 80 – aby sprzedaż była dokonana w zwykłym obrocie handlowym. Zważywszy że krajowa sprzedaż biodiesla nie odbywa się w zwykłym obrocie handlowym, sprzedaż mieszanek biodiesla z mineralnym olejem napędowym analogicznie nie jest uznawana za dokonywaną w zwykłym obrocie handlowym. W związku z tym oraz z przyczyn wyjaśnionych powyżej zysk na poziomie 15 % stanowi odpowiednią kwotę, którą stosunkowo nowy, kapitałochłonny przemysł w Indonezji jest w stanie uzyskać. Argumentu rządu Indonezji o duplikacji środków nie można przyjąć, ponieważ korekta kosztów na podstawie art. 2 ust. 5 oraz przyjęcie rozsądnej marży zysku na podstawie art. 2 ust. 6 lit. c) to dwie całkowicie odrębne kwestie. Niniejszym potwierdza się zatem motyw 65 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (85) Jedna ze stron twierdziła, że ponieważ cena HPE CPO obejmuje koszty transportu międzynarodowego, a celem dostosowania ceny krajowej CPO do poziomu cen międzynarodowych jest uzyskanie niezniekształconej ceny CPO w obrocie krajowym, to cenę HPE CPO należy skorygować w dół w celu wykluczenia kosztów transportu.

- (86) Twierdzenie to należy odrzucić. Komisja rozważyła szereg alternatyw w celu wyboru najbardziej odpowiedniej ceny jako międzynarodowej ceny referencyjnej. Należy przypomnieć, że nawet same władze Indonezji stosują cenę HPE jako poziom odniesienia do obliczenia miesięcznego poziomu ceł wywozowych. Cenę HPE określaną przez władze Indonezji uznano zatem za najbardziej odpowiednią międzynarodową cenę referencyjną służącą jako poziom odniesienia dla ustalenia poziomu zniekształcenia kosztów produkcji biodiesla w Indonezji.
- (87) Dwie strony stwierdziły, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że produkują one biodiesel z surowca innego niż CPO, mianowicie z destylatu kwasów tłuszczowych oleju palmowego („PFAD”), rafinowanego oleju palmowego („RPO”) lub rafinowanej stearyny palmowej („RST”). W wyniku nieuwzględnienia rzeczywistych surowców wykorzystywanych przez strony w produkcji biodiesla korekta ceny CPO (opisana w motywie 70) opierała się na niewłaściwym surowcu, a zatem musiała dać w wyniku niewłaściwy poziom skonstruowanej wartości normalnej.
- (88) Twierdzenia te należy odrzucić. Należy podkreślić, że Komisja dokonała zastąpienia jedynie kosztu CPO nabywanego od powiązanych i niepowiązanych dostawców w celu produkcji biodiesla. W odniesieniu do produktów ubocznych przetwarzania nabytego CPO, takich jak PFAD, RPO i RST, przetwarzanych dalej w celu produkcji biodiesla, nie dokonano żadnych korekt.
- (89) Trzy strony zarzuciły Komisji, że nie wzięła pod uwagę, że nabycie przez nie CPO od powiązanych przedsiębiorstw powinno być traktowane na równi z produkcją wewnętrzną, a zatem nie powinno podlegać żadnej korekcie na podstawie art. 2 ust. 5 (opisanej w motywie 70 powyżej). Strony te twierdzą, że transakcje wewnątrz grupy zostały zawarte na warunkach rynkowych i w związku z tym nie powinny podlegać korekcie i być zastępowane ceną międzynarodową. Ponadto jeden producent eksportujący twierdził, że skonstruowana wartość normalna powinna być obliczana w ujęciu miesięcznym w OD.
- (90) Ponieważ wewnętrznej ceny transferowej nie można uznawać za wiarygodną, Komisja standardowo sprawdza, czy transakcje pomiędzy podmiotami powiązаныmi są rzeczywiście dokonywane na warunkach rynkowych. W tym celu Komisja porównuje cenę płaconą pomiędzy przedsiębiorstwami powiązаныmi z ceną rynkową. Weryfikacja taka jest jednak niemożliwa w sytuacji, kiedy krajowa cena rynkowa jest zniekształcona. Dlatego też Komisja musi zastąpić taką cenę, uznawaną za niewiarygodną, właściwą ceną, która byłaby stosowana w normalnych warunkach rynkowych – w tym przypadku ceną międzynarodową. Co się tyczy stwierdzenia o konieczności obliczania skonstruowanej wartości normalnej osobno dla każdego miesiąca – przedstawione i zweryfikowane informacje nie były wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić takie obliczenia. Oba stwierdzenia zostały zatem odrzucone.
- (91) Przedstawiciele przemysłu unijnego twierdzili, że koszt własnej produkcji CPO w ramach tego samego podmiotu prawnego powinien również podlegać korekcie na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ponieważ koszt ten również jest zniekształcony wskutek stosowania systemu zróżnicowanego podatku wywozowego.
- (92) Twierdzenie to należy odrzucić. W sytuacji przekazywania surowców w ramach procesu produkcji biodiesla na różnych etapach rafinacji i przetwarzania koszty na tych etapach produkcji można traktować jako wiarygodne, ponieważ działania te są realizowane w ramach tego samego podmiotu prawnego i kwestia niewiarygodnych cen transferowych, opisana powyżej, nie ma zastosowania.
- (93) Ponadto jeden producent eksportujący twierdził, że Komisja powinna była odjąć od skonstruowanej wartości normalnej tzw. ulgi cenowe. Tego stwierdzenia nie można przyjąć. Konstruowana wartość normalna została skonstruowana na podstawie kosztów. Niewłaściwe byłoby dokonywanie jakichkolwiek odliczeń na podstawie cen.

3.2. Cena eksportowa

- (94) Jedna strona zakwestionowała ustalenie ceny eksportowej, twierdząc, że należy uwzględnić zyski i straty z tytułu zabezpieczenia, oraz zarzucając niespójne podejście księgowo w odniesieniu do zysków i strat z tytułu zabezpieczenia w zakresie biodiesla.
- (95) Twierdzenie, że należy uwzględniać zarówno zyski i straty z tytułu zabezpieczenia, należy odrzucić. Artykuł 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wyraźnie stanowi, że za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz, niezależnie od wszelkich osobnych – chociaż powiązanych – zysków lub strat związanych z praktykami zabezpieczającymi. Niniejszym potwierdza się zatem metodę przyjętą w motywach 66 i 67 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (96) Komisja przyznaje, że na wstępnym etapie stosowano niespójne podejście księgowo w odniesieniu do zysków i strat z tytułu zabezpieczenia uzyskanych przez jedną stronę. Zarzut ten został zaakceptowany i dokonano niezbędnych korekt.
- (97) W nawiązaniu do motywu 68 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jedna strona twierdziła, że stosowanie marży zysku na poziomie 5 % w odniesieniu do powiązanych przedsiębiorstw handlowych mających siedzibę w Unii przynosi nadmierny zwrot z kapitału i powoduje zawyżenie zysku zwykle uzyskiwanego ze sprzedaży biodiesla przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe. Strona twierdzi, że zwykły zwrot z kapitału odpowiada marży zysku na poziomie 1,3 % – 1,8 %.

(98) Ze względu na brak współpracy ze strony niepowiązanych importerów oraz na fakt, że przedsiębiorstwa handlowe są przedsiębiorstwami usługowymi, które nie dokonują istotnych inwestycji kapitałowych – przez co powyższy zarzut dotyczący zwrotu z kapitału jest nieistotny – Komisja odrzuca powyższe twierdzenie, uznając, że w tym przypadku marża zysku na poziomie 5 % jest uzasadniona. Potwierdza się zatem ustalenia przedstawione w motywie 68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

(99) W związku z motywem 69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych jedna strona twierdziła, że cenę eksportową należy powiększyć o opłatę za podwójne liczenie biodiesla, ponieważ stanowi to zwykle wykonywanie prawa włoskiego.

(100) Nawet gdyby Komisja zgodziła się z tym twierdzeniem i powiększyła cenę eksportową o takie opłaty, należałoby ponownie je odjąć na mocy art. 2 ust. 10 lit. k) w celu porównania ceny eksportowej z tą samą wartością normalną przy należytych uwzględnieniu różnic mających wpływ na porównywalność cen. Ponieważ w Indonezji nie pobiera się żadnej opłaty za podwójne liczenie biodiesla, wyższa cena eksportowa we Włoszech nie byłaby zatem bezpośrednio porównywalna. Dlatego też twierdzenie to odrzuca się i niniejszym potwierdza się motyw 69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

(101) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń wspomniana strona ponownie zgłosiła tę samą uwagę. Nie przedstawiono jednak żadnych istotnych dodatkowych argumentów, które mogłyby spowodować zmianę oceny dokonanej przez Komisję. W związku z tym motyw 69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych pozostaje potwierdzony.

(102) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń niektórzy producenci eksportujący zwrócili uwagę Komisji na domniemane błędy pisarskie w obliczeniach dotyczących dumpingu. Zgłoszenia te sprawdzono i w uzasadnionych przypadkach dokonano poprawek w obliczeniach.

3.3. Porównanie

(103) Ze względu na brak jakichkolwiek uwag dotyczących porównania niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 70–75 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3.4. Marginesy dumpingu

(104) Uwzględniając korekty wartości normalnej i ceny eksportowej określone w powyższych motywach, w związku z brakiem wszelkich dalszych uwag ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
PT. Ciliandra Perkasa, Jakarta	8,8 %
PT. Musim Mas, Medan	18,3 %
PT. Pelita Agung Agrindustri, Medan	16,8 %

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
PT. Wilmar Bioenergi Indonesia, Medan oraz PT. Wilmar Nabati Indonesia, Medan	23,3 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	20,1 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23,3 %

E. SZKODA

1. Produkcja unijna i przemysł unijny

(105) W motywach 80–82 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych definiuje się przemysł unijny i potwierdza się, że trzy przedsiębiorstwa zostały wyłączone z definicji przemysłu unijnego z uwagi na ich uzależnienie od przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, co oznacza, że prowadzony przez te przedsiębiorstwa przywóz biodiesla znacznie przekraczał ich produkcję własną.

(106) Dwa kolejne przedsiębiorstwa wyłączone z definicji przedsiębiorstwa unijnego, ponieważ nie produkowały biodiesla w okresie objętym dochodzeniem.

(107) Po publikacji rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wpłynęły uwagi, że z definicji przemysłu unijnego należy wyłączyć inne przedsiębiorstwa, które prowadzą przywóz biodiesla z państw, których dotyczy postępowanie, oraz utrzymują związek z producentami eksportującymi z Argentyny i Indonezji, w ten sposób chroniąc się przed negatywnymi skutkami dumpingu.

(108) Uwagi te odrzucono. W toku analizy stwierdzeń dotyczących relacji pomiędzy producentami eksportującymi a przemysłem unijnym ustalono, że pewna spółka holdingowa posiadała udziały zarówno argentyńskiego producenta eksportującego, jak i producenta unijnego.

(109) Po pierwsze ustalono, że przedsiębiorstwa te otwarcie ze sobą konkurują o tych samych klientów na rynku unijnym, co wskazuje, że ich związek nie miał żadnego wpływu na praktyki handlowe wspomnianego argentyńskiego producenta eksportującego ani wspomnianego producenta unijnego.

(110) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron zwróciła się o informacje w odniesieniu do wniosku wyciągniętego przez Komisję, że eksporterzy argentyńscy i przemysł unijny konkurują o tych samych klientów na rynku europejskim. Fakt ten wykazano w toku dochodzenia w odniesieniu do producentów unijnych oraz eksporterów argentyńskich i nie dostarczono żadnych dowodów świadczących o tym, że eksporterzy argentyńscy i producenci unijni porozumieili się, aby nie konkurować ze sobą w sprzedaży biodiesla na rzecz użytkowników końcowych. Użytkowników końcowych jest stosunkowo niewiele i są to głównie duże rafinerie ropy naftowej, które kupują produkty zarówno od producentów unijnych jak i od importerów.

- (111) Po drugie ustalono, że główny ośrodek interesów producenta unijnego, o którym mowa w motywie 108 powyżej, znajdował się na terenie Unii, co dotyczy w szczególności jego działalności produkcyjnej i związanej z nią sprzedaży, jak również działalności badawczej. W tych okolicznościach wyciągnięto wniosek, że istnienie związku pomiędzy podmiotami nie powinno być przyczyną wykluczenia tego przedsiębiorstwa z definicji przemysłu unijnego zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (112) Sam fakt prowadzenia przez niektórych przedstawicieli przemysłu unijnego przywozu biodiesla z państw, których dotyczy postępowanie, nie jest wystarczający do zmiany definicji przemysłu unijnego. Jak wyjaśniono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, przywóz przemysłu unijnego z państw, których dotyczy postępowanie, miał miejsce w obronie własnej. Ponadto ustalono, że centrum interesów niektórych producentów unijnych, którzy dokonywali przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie, pozostawało w Unii – produkcja tych przedsiębiorstw w ujęciu ilościowym była większa niż wielkość prowadzonego przez nie przywozu, a także ich działalność badawcza była prowadzona w Unii.
- (113) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że do przemysłu unijnego należy również zaliczyć te przedsiębiorstwa,

które nabywały biodiesel i mieszały go z mineralnym olejem napędowym, ponieważ mieszanki te również stanowiły produkt objęty postępowaniem. Twierdzenie to zostało odrzucone. Produktem objętym postępowaniem jest biodiesel, w formie czystej lub dodany do mieszanki. Dlatego też producentami produktu objętego postępowaniem są producenci biodiesla, a nie przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami biodiesla z mineralnym olejem napędowym.

- (114) Potwierdza się zatem definicję przemysłu unijnego określoną w motywach 80–82 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wraz z wielkością produkcji w OD określoną w motywie 83 tegoż rozporządzenia.

2. Konsumpcja w Unii

- (115) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przemysł unijny wprowadził małą korektę osiągniętej przez niego sprzedaży za 2009 r., w ten sposób dostosowując konsumpcję w Unii w tym roku. Korekta ta nie spowodowała zmiany tendencji ani wniosków ustalonych na podstawie danych zawartych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Tabela 1 została skorygowana poniżej. Ze względu na brak uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 84–86 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

Konsumpcja w Unii	2009	2010	2011	OD
Tony	11 151 172	11 538 511	11 159 706	11 728 400
Wskaźnik za 2009 r. = 100	100	103	100	105

Źródło: Eurostat, dane od przemysłu unijnego.

3. Ocena łączna skutków przywozu z państw, których dotyczy postępowanie

- (116) W motywach 88–90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja ustaliła, że warunki w zakresie oceny łącznej skutków przywozu z Argentyny i Indonezji zostały spełnione. Zostało to zakwestionowane przez jedną zainteresowaną stronę, która twierdziła, że PME z Indonezji nie konkuruje z biodieslem produkowanym w Unii na tej samej zasadzie jak SME z Argentyny, a PME jest tańszy od biodiesla produkowanego w Unii, ponieważ surowiec jest tańszy od surowca dostępnego w Unii.
- (117) Argumenty te zostają odrzucone. Zarówno SME, jak i PME są przywożone do Unii oraz są produkowane w Unii, a także mieszane z RME i innymi biodieslami wytwarzanymi w Unii przed ich sprzedażą lub zmieszaniami z mineralnym olejem napędowym. Przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami mogą nabywać biodiesel uzyskany z różnych surowców i różnych źródeł do produkcji produktu końcowego w oparciu o wartość rynkową i warunki klimatyczne w ciągu całego roku. PME sprzedaje się w dużych ilościach w miesiącach letnich, a w mniejszych ilościach w miesiącach zimowych, jednak nadal istnieje konkurencja między PME a RME i biodieslem produkowanym w Unii, a także SME z Argentyny.

- (118) Potwierdza się zatem ustalenia przedstawione w motywie 90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. Wielkość, cena i udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie

- (119) Jedna zainteresowana strona podważyła dane dotyczące przywozu zawarte w tabeli 2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, twierdząc, że wielkość przywozu z Indonezji była znacznie mniejsza od wielkości przedstawionej w tabeli. Dane dotyczące przywozu zawarte w tabeli 2 opierały się na danych Eurostatu, które zostały dokładnie sprawdzone i uznane za prawidłowe i zgodne z danymi zebranych od indonezyjskich eksporterów. Biodiesel jest stosunkowo nowym produktem, a w ostatnich latach kody celne mające zastosowanie do przywozu biodiesla ulegały zmianom. Dlatego też w celu zapewnienia prawidłowości danych należy używać kodów mających zastosowanie w czasie uzyskania danych od Eurostatu. To wyjaśnia powód, dla którego dane pozyskane przez zainteresowaną stronę są niepełne i wykazują mniejszą wielkość przywozu niż pełny zbiór danych przedstawiony w tabeli 2.

- (120) Ze względu na niewielką zmianę w konsumpcji w Unii wprowadzoną do tabeli 1, udział w rynku przywozu z Argentyny za 2009 r. w tabeli 2 również uległ niewielkiej zmianie, natomiast z Indonezji pozostał bez zmian. Korekta ta nie powoduje zmiany tendencji ukazanych w danych ani wniosków wyciągniętych z tych danych. Udział w rynku został skorygowany poniżej.

	2009	2010	2011	OD
Przywóz z Argentyny				
Udział w rynku	7,7 %	10,2 %	12,7 %	10,8 %
Wskaźnik za 2009 r. = 100	100	135	167	141

Źródło: Eurostat.

5. Podcięcie cenowe

- (121) Jak określono w motywach 94–96 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, w celu określenia podcięcia cenowego cenę w przywozie z Argentyny i Indonezji porównano z ceną sprzedaży oferowaną przez przemysł unijny, korzystając z danych pochodzących od przedsiębiorstw objętych próbą. W przypadku tego porównania biodiesel przywożony przez przemysł unijny w celu jego odsprzedaży został wyłączony z obliczeń podcięcia cenowego.
- (122) Zainteresowane strony zauważyły, że zastosowana metoda, czyli porównanie temperatury zablokowania zimnego filtra („CFPP”), była inna niż metoda zastosowana we wcześniejszym dochodzeniu antydumpingowym, dotyczącym biodiesla ze Stanów Zjednoczonych, w którym porównania dokonano na podstawie surowca.
- (123) W odróżnieniu od producentów eksportujących z Argentyny i Indonezji przemysł unijny nie sprzedaje biodiesla wytwarzanego z jednego surowca, tylko miesza kilka surowców razem w celu uzyskania biodiesla przeznaczanego na sprzedaż. Odbiorca końcowy nie jest świadomy składu nabywanego przez niego produktu, ani nim zainteresowany, jeżeli produkt odpowiada wymaganej temperaturze CFPP. Kwestią mającą znaczenie dla odbiorcy jest temperatura CFPP niezależnie od zastosowanego surowca. W takich okolicznościach ustalono, że w przedmiotowym postępowaniu właściwe jest dokonanie porównania cen na podstawie temperatury CFPP.
- (124) W przypadku biodiesla przywożonego z Indonezji, którego temperatura CFPP wynosi co najmniej 13, dokonano korekty o różnicę między ceną sprzedaży przez przemysł unijny biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 13 a ceną sprzedaży przez przemysł unijny biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0, aby porównać cenę biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej co najmniej 13 z Indonezji z ceną biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0 produkowanego i mieszanego w Unii. Jeden indonezyjski producent eksportujący zauważył, że skoro sprzedaż przez przemysł unijny biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 13 dotyczyła małych ilości przypadających na jedną transakcję, to takie ceny należy porównać z podobnymi pod

względem wielkości transakcjami dotyczącymi biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0. Różnica w cenie ustalona w ramach kontroli transakcji dotyczących podobnych ilości biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0 przypadających na transakcję była zgodna z różnicą ustaloną przy zastosowaniu wszystkich transakcji dotyczących biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0, przy czym różnice w cenie kształtowały się powyżej i poniżej średniej różnicy w cenie. W rezultacie nie wprowadzono żadnej zmiany w poziomie podcięcia cenowego ustalonym w motywie 97 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

- (125) Jeden indonezyjski producent eksportujący zwrócił się do Komisji o ujawnienie pełnego numeru kontrolnego produktu mieszanek sprzedawanych przez przemysł unijny – udziału procentowego poszczególnych surowców we własnych produktach sprzedawanych przez przemysł unijny. Ponieważ porównania do celów oceny szkody dokonywano wyłącznie na podstawie CFPP, wniosek ten został odrzucony.
- (126) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że istniała różnica w cenie między biodielem spełniającym kryteria określone w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii („certyfikowanym na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii”) a biodielem, który takich kryteriów nie spełniał. Strona twierdziła, że biodiesel przywożony z Indonezji nie był certyfikowany na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, a cena notowana dla biodiesla certyfikowanego na podstawie tej dyrektywy była wyższa, w związku z czym należy wprowadzić dostosowanie.
- (127) Twierdzenie to zostało odrzucone. Niemal całość biodiesla przywożonego z Indonezji w OD była certyfikowana na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii. W każdym przypadku państwa członkowskie wdrożyły kryteria zrównoważonego rozwoju określone w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii w swoich przepisach krajowych dopiero w 2012 r., a więc przez większą część OD kwestia, czy biodiesel był certyfikowany na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, nie miała żadnego wpływu.
- (128) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden producent eksportujący z Indonezji odniósł się do obliczeń podcięcia cenowego, twierdząc, że przywóz PME z Indonezji należy porównać z całością sprzedaży przemysłu unijnego. W istocie obliczenie podcięcia cenowego polegało na porównaniu sprzedaży PME z Indonezji z całością sprzedaży przez przemysł unijny produktu o CFPP równym 0 poprzez powiększenie ceny PME przywożonego z Indonezji o współczynnik ceny obliczony przez porównanie sprzedaży przez przemysł unijny produktu o CFPP równym 0 ze sprzedażą przez przemysł unijny produktu o CFPP równym 13. W związku z tym wniosek został odrzucony. Twierdzenie tej samej strony, że w obliczeniach dotyczących szkody uwzględniono produkt z przywozu, jest niezgodne z faktami i w związku z tym zostaje odrzucone. Niezależnie od tego biodiesel pochodzący z przywozu i biodiesel produkowany w Unii były mieszane ze sobą i sprzedawane w tej samej cenie co mieszanki, które nie zawierały biodiesla z przywozu.

(129) Jeden indonezyjski producent eksportujący zakwestionował również sposób obliczania kosztów ponoszonych po przywozie. Koszty te zostały jednak zweryfikowane jako rzeczywiste koszty przywozu biodiesla pomniejszone o koszty dostawy do miejsca przeznaczenia i nie wymagają żadnej zmiany.

6. Wskaźniki makroekonomiczne

(130) Jak określono w motywie 101 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przeanalizowano następujące wskaźniki makroekonomiczne w oparciu o uzyskane dane obejmujące cały przemysł unijny: produkcję, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesu dumpingu i poprawę sytuacji po wcześniejszym dumpingu.

	2009	2010	2011	OD
Moce produkcyjne (w tonach)	18 856 000	18 583 000	16 017 000	16 329 500
Wskaźnik za 2009 r. = 100	100	99	85	87
Wielkość produkcji (w tonach)	8 729 493	9 367 183	8 536 884	9 052 871
Wskaźnik za 2009 r. = 100	100	107	98	104
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	46 %	50 %	53 %	55 %
Wskaźnik za 2009 r. = 100	100	109	115	120

(132) W motywie 103 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zbadano dane dotyczące wcześniejszego wykorzystania mocy produkcyjnych, odnotowując, że nastąpił wzrost produkcji, natomiast moce produkcyjne pozostały stałe. Zmienione dane nadal wskazują wzrost produkcji, jednak moce produkcyjne możliwe do wykorzystania w tym okresie uległy zmniejszeniu. Wynika z tego, że przemysł unijny ograniczał dostępne moce produkcyjne w świetle większego przywozu z Argentyny i Indonezji, w ten sposób reagując na sygnały płynące z rynku. Zmienione dane obecnie bardziej odpowiadają publicznym oświadczeniom ze strony przemysłu unijnego i producentów unijnych, zgodnie z którymi w okresie objętym postępowaniem produkcję wstrzymano w szeregu zakładów i nie było możliwości natychmiastowego wykorzystania zainstalowanych mocy produkcyjnych lub byłoby to możliwe dopiero po dokonaniu znacznej reinwestycji.

(133) Kilka stron kwestionowało zmienione dane dotyczące mocy produkcyjnych i ich wykorzystania. Żadna ze stron nie przedstawiła jednak alternatyw. Zmian dokonano na podstawie zmienionych danych dotyczących mocy produkcyjnych; dane te, obejmujące cały przemysł unijny, przedstawił skarżący. Zmienione dane porównano z publicznie dostępnymi danymi dotyczącymi w szczególności niedostępnych mocy produkcyjnych, jak również mocy produkcyjnych producentów, którzy zaprzestali działalności ze względu na trudności finansowe. Jak wyjaśniono powyżej w sekcji 6 „Wskaźniki

(131) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przemysł unijny zauważył, że dane dotyczące mocy produkcyjnych zastosowane w tabeli 4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych obejmowały moce produkcyjne, które nie zostały zlikwidowane, ale nie były w stanie nadającym się do wykorzystania w OD lub we wcześniejszych latach do produkcji biodiesla. Przemysł unijny określił takie moce produkcyjne jako „niedostępne moce produkcyjne”, których nie należy zaliczać do mocy produkcyjnych dostępnych do wykorzystania. Dane dotyczące wykorzystania mocy produkcyjnych przedstawione w tabeli 4 zostały zatem zaniżone. Po ścisłej kontroli tych ponownie zgłoszonych danych, zostały one potwierdzone, a tabelę 4 ponownie przedstawiono poniżej. Stopień wykorzystania mocy produkcyjnych, który w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych wynosił 43 %–41 %, obecnie wynosił 46 %–55 %. Przemysł unijny wprowadził również korektę danych dotyczących produkcji za 2009 r., które przedstawiono w poniższej tabeli:

makroekonomiczne”, zmienione dane stanowią dokładniejszy zbiór danych dotyczących mocy produkcyjnych dostępnych do produkcji biodiesla w okresie badanym niż pierwotnie przekazany zbiór danych, opublikowany w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych.

(134) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że przemysł unijny nie poniósł szkody, ponieważ wielkości produkcji wzrosły wraz z konsumpcją. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ na podstawie innych istotnych wskaźników szkody wyraźnie widać, że doszło do szkody, w szczególności na podstawie straty udziału w rynku na korzyść przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, oraz tendencji zniżkowej pod względem rentowności prowadzącej do strat.

(135) Inna zainteresowana strona twierdziła, że jeżeli porówna się tendencje jedynie w okresie między 2011 r. a OD zamiast porównywać tendencje w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do końca OD („okres badany”), to przemysł unijny nie odniósł szkody. Ponieważ OD obejmuje połowę 2011 r., porównanie między rokiem 2011 a OD nie jest właściwe. Ponadto, aby porównanie było miarodajne, należy zbadać tendencje mające znaczenie dla oceny szkody w okresie wystarczająco długim, tak jak to uczyniono w badanej sprawie. Wniosek zostaje zatem odrzucony.

(136) Ta sama zainteresowana strona zauważyła, że Komisja nie opublikowała całkowitej wartości sprzedaży przemysłu unijnego w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, i zwróciła się o publikację tych danych. Zbadano jednak wszystkie istotne czynniki wymienione w art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, umożliwiające pełną ocenę szkody. Dane dotyczące wartości sprzedaży zebrano od objętych próbą przedsiębiorstw, reprezentatywnych dla całego przemysłu unijnego, a następnie dane te zweryfikowano.

(137) Ta sama strona zauważyła również, że przemysł unijny był w stanie zwiększyć zatrudnienie, a zatem nie doświadczył negatywnych skutków w okresie objętym dochodzeniem.

(138) Jak jednak wyjaśniono w motywie 106 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zatrudnienie w tej kapitałochłonnej branży jest stosunkowo niskie. Dlatego też nieznaczne zmiany w danych liczbowych mogą powodować duże zmiany danych przedstawianych jako wskaźniki. Wzrost ogólnego zatrudnienia nie wyklucza szkody poniesionej przez przemysł unijny, co wynika z innych wskaźników.

(139) Ze względu na brak innych uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 103–110 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7. Wskaźniki mikroekonomiczne

(140) Jak określono w motywie 102 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przeanalizowano następujące wskaźniki mikroekonomiczne w oparciu o dane zweryfikowane u producentów unijnych objętych próbą: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływ pieniężny, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.

(141) Ze względu na brak jakichkolwiek istotnych uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 111–117 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

8. Wnioski dotyczące szkody

(142) Kilka stron zakwestionowało wnioski dotyczące szkody przedstawione w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, argumentując, że w okresie między rokiem 2011 a OD nastąpiła poprawa niektórych wskaźników. O ile prawdą jest, że niektóre wskaźniki wykazywały tendencję zwykłą między rokiem 2011 a OD (na przykład produkcja i sprzedaż), to jednak przemysł nie był w stanie przenieść na klientów wzrostu kosztów w tym okresie, co stwierdzono w motywie 111 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Spowodowało to dalsze pogorszenie się sytuacji przemysłu i zwiększenia strat z 0,2 % w 2011 r. do strat na poziomie 2,5 % w OD. Dlatego też uznaje się, że, nawet jeżeli ocena szkody dotyczyłaby wyłącznie okresu od roku

2011 do OD, to jednak nadal uznano by, że przemysł poniósł istotną szkodę.

(143) Ze względu na brak innych uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 118–120 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

(144) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że przywóz z Argentyny nie mógł spowodować szkody, ponieważ wielkości przywozu utrzymywały się na stałym poziomie od roku 2010 do końca OD, ulegając nieznacznemu obniżeniu od 2011 r. do końca OD.

(145) Dane te pochodzą z tabeli 2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i są poprawne. Analiza Komisji obejmuje jednak czas od początku okresu badanego do końca OD i w tym czasie przywóz wzrósł o 48 %, a udział w rynku wzrósł o 41 %. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 90 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, uwzględniono nie tylko przywóz z Argentyny, ale także przywóz z Indonezji.

(146) Na podstawie porównania danych w ujęciu rocznym ta sama zainteresowana strona zauważyła, że ceny przywozu z Argentyny wzrastały szybciej niż ceny sprzedaży przemysłu unijnego. Przywóz z Argentyny nadal powodował jednak podcięcie cen przemysłu unijnego, co wyjaśniałoby, dlaczego ceny unijne nie rosły w równie szybkim tempie.

(147) Ze względu na brak innych uwag dotyczących wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 123–128 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Wpływ innych czynników

2.1. Przywóz z państw trzecich innych niż państwa, których dotyczy postępowanie

(148) W związku z brakiem uwag potwierdza się wniosek, że przywóz z innych państw nie powodował szkody, co zostało stwierdzone w motywie 129 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.2. Przywóz towarów po cenach niedumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie

(149) W następstwie zastosowania art. 2 ust. 5 w sposób opisany w motywach 38 i 70 powyżej nie stwierdzono występowania przywozu towarów po cenach niedumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie. Motyw 130 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje zatem odpowiednio zmieniony.

2.3. Pozostali producenci unijni

- (150) Ze względu na brak uwag niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywie 131 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.4. Przywóz realizowany przez przemysł unijny

- (151) Jak określono w motywach 132–136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w okresie badanym przemysł unijny dokonywał przywozu znacznych ilości biodiesla z państw, których dotyczy postępowanie – przywóz ten stanowił do 60 % całego przywozu w OD z tych państw.

- (152) Jedna zainteresowana strona postawiła zarzut, że przywóz ten, który wcale nie był dokonywany w obronie własnej, stanowił element „starannie dopracowywanej strategii długoterminowej” przemysłu unijnego w celu dokonywania inwestycji w Argentynie i pozyskiwania z niej biodiesla.

- (153) Strona twierdzi również, że przywóz oleju sojowego do Unii i przetwarzanie go na biodiesel na terenie Unii nigdy nie miało uzasadnienia ekonomicznego, a z tego samego punktu widzenia jedyną racjonalną opcją jest przetwarzanie oleju sojowego w Argentynie i wywóz biodiesla będącego produktem tego procesu.

- (154) Twierdzenia te należy odrzucić. Nie przedstawiono żadnego dowodu na istnienie tego rodzaju „długoterminowej strategii”, a istnieniu takiej strategii zaprzeczył przemysł unijny. Nie ma wątpliwości, że jeżeli strategią przemysłu unijnego byłoby zastąpienie własnej produkcji biodiesla produkcją z Argentyny i przywozem produktu końcowego, późniejsze zgłoszenie skargi przeciwko takiemu przywozowi byłoby niedorzeczne i nielogiczne.

- (155) Jedna zainteresowana strona powtórzyła twierdzenie, że przywóz biodiesla dokonywany przez przemysł unijny w obronie własnej stanowił w istocie element długoterminowej strategii gospodarczej. Twierdzenie to zostaje odrzucone, jako że nie przedstawiono żadnych dowodów na istnienie takiej strategii. Ponadto nielogiczne byłoby ze strony zainteresowanych producentów unijnych popieranie skargi, a niejednokrotnie również zwiększanie mocy produkcyjnych w Unii, przy jednoczesnym stosowaniu strategii zaspokajania potrzeb produkcyjnych przez przywóz.

- (156) Ta sama zainteresowana strona twierdziła również, że udział przemysłu unijnego w rynku należałoby obliczyć z uwzględnieniem przywozu dokonywanego przez ten przemysł w obronie własnej. Wniosek ten został odrzucony, ponieważ obliczenia udziału w rynku muszą odzwierciedlać wielkość sprzedaży przez przemysł unijny towarów wyprodukowanych przez ten przemysł, a nie

prowadzony przezeń handel produktem gotowym w obliczu rosnącej wielkości przywozu po cenach dumpingowych.

- (157) Przemysł unijny wykazał również, że w ubiegłych latach przywóz oleju sojowego – i oleju palmowego – do celów przetworzenia na biodiesel był opłacalny z ekonomicznego punktu widzenia. Zainteresowana strona nie przedstawiła żadnych dowodów świadczących o nieprawdziwości powyższego stwierdzenia. Przywóz produktu końcowego staje się ekonomicznie uzasadniony tylko ze względu na zniekształcający wpływ zróżnicowanego podatku wywozowego, dzięki któremu wywóz biodiesla jest tańszy od wywozu surowców.

- (158) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że taki przywóz stanowił przyczynę szkody, ponieważ wyłącznie przemysł unijny dysponował mocami produkcyjnymi umożliwiającymi mieszanie SME z Argentyny i PME z Indonezji z biodieslem wyprodukowanym w Unii do celów odsprzedaży dla rafinerii produkujących olej napędowy. Twierdzenie to jest błędne. Mieszanie stanowi prostą operację, którą wiele przedsiębiorstw handlowych może przeprowadzać w swoich zbiornikach. Nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie twierdzenia, że jedynie producenci unijni są w stanie przeprowadzać takie mieszanie, a zatem takie twierdzenie zostaje odrzucone.

- (159) Jeden indonezyjski producent eksportujący twierdził również, że przywóz przez przemysł unijny nie był dokonywany w obronie własnej, i przedstawił porównanie danych za rok kalendarzowy 2011 z danymi dotyczącymi OD, który obejmuje sześć miesięcy tego właśnie roku. Porównanie tych dwóch okresów nie jest zatem trafne bez możliwości podzielenia OD na dwie połowy. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.

- (160) Ze względu na brak innych uwag dotyczących wywozu realizowanego przez przemysł unijny niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 132–136 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.5. Moce produkcyjne przemysłu unijnego

- (161) W motywach 137–140 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odnotowano, że wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego utrzymywało się na niskim poziomie przez cały okres objęty postępowaniem, jednak sytuacja przedsiębiorstw objętych próbą ulegała pogorszeniu w tym okresie, natomiast wykorzystanie ich mocy produkcyjnych nie zmalało w tym samym stopniu.

- (162) Tymczasowo stwierdzono zatem, że stały, niski poziom wykorzystania mocy produkcyjnych nie stanowił przyczyny szkody, którą poniósł przemysł unijny.

- (163) Zainteresowana strona przedstawiła uwagę dotyczącą danych zawartych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, zauważając, że jeśli nawet nie realizowano by żadnego przywozu, wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego wyniosłoby w OD jedynie 53 %. Strona zwróciła również uwagę na wzrost mocy produkcyjnych w okresie od 2009 r. do końca OD, co spowodowało zmniejszenie wykorzystania mocy produkcyjnych w okresie objętym postępowaniem.
- (164) Zainteresowana strona nie przedstawiła jednak żadnych dowodów, że niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych spowodowało powstanie szkody do tego stopnia, że podważyło związek przyczynowy pomiędzy przywozem towarów po cenach dumpingowych a pogorszeniem się sytuacji przemysłu unijnego. Koszty stałe stanowią jedynie niewielką część (około 5 %) całkowitych kosztów produkcji, co oznacza, że niski poziom wykorzystania mocy produkcyjnych był tylko jednym, jednak nie decydującym, czynnikiem szkody. Ponadto jedną z przyczyn takiego niskiego poziomu wykorzystania mocy produkcyjnych był fakt, że w wyniku szczególnej sytuacji na rynku przemysł unijny sam dokonywał przywozu produktu końcowego.
- (165) Co więcej, po uwzględnieniu zmienionych danych dotyczących mocy produkcyjnych i ich wykorzystania, moce produkcyjne przemysłu unijnego uległy zmniejszeniu w okresie badanym, a wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło z 46 % do 55 %. Oznacza to, że gdyby nie doszło do przywozu towarów po cenach dumpingowych, wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego znacznie przewyższałoby wspomniany powyżej poziom 53 %.
- (166) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń kilka zainteresowanych stron podało w wątpliwość wnioski, że niski stopień wykorzystania mocy produkcyjnych nie był decydującym czynnikiem powodującym szkodę. Twierdzono, że koszty stałe w przemyśle biodiesla są znacznie wyższe od niskiego odsetka podanego powyżej. Strony te nie przedstawiły jednak żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia, dlatego też zostaje ono odrzucone. Niezależnie od tego koszty stałe nie mają żadnego związku ze stopniem wykorzystania mocy produkcyjnych. Na podstawie weryfikacji przedsiębiorstw objętych próbą ustalono, że udział kosztów stałych w całkowitym koszcie produkcji wynosił w OD od 3 do 10 %.
- (167) Twierdzono również w tym kontekście, że nadwyżka mocy produkcyjnych przemysłu unijnego była tak duża, że nawet w sytuacji braku przywozu przemysł ten nie byłby wystarczająco rentowny. Na poparcie tej tezy nie przedstawiono żadnych dowodów, a fakt, że w 2009 r. przemysł unijny był rentowny w warunkach niskiego wykorzystania mocy produkcyjnych, wskazuje, że w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych jego rentowność byłaby jeszcze wyższa.
- (168) Ponadto argumentowano, że ograniczenie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego było samo w sobie przyczyną szkody z powodu kosztów likwidacji zakładów oraz ograniczenia mocy produkcyjnych tych zakładów, które w dalszym ciągu prowadziły działalność. Zarzut ten nie został uzasadniony i nie przedstawiono żadnych dowodów świadczących o tym, że koszty zmniejszenia mocy produkcyjnych lub likwidacji całych zakładów lub przedsiębiorstw były znaczne.
- (169) Twierdzono wreszcie w odniesieniu do mocy produkcyjnych, że w wypadku każdego przedsiębiorstwa zwiększenie zdolności produkcji biodiesla w okresie badanym byłoby nieodpowiedzialną decyzją biznesową. Na poparcie tego twierdzenia nie przedstawiono żadnych dowodów. Ponadto fakt, że niektóre przedsiębiorstwa były w stanie zwiększyć moce produkcyjne w sytuacji rosnącego przywozu biodiesla z Argentyny i Indonezji po cenach dumpingowych, świadczy o istnieniu na rynku popytu na produkty tych przedsiębiorstw.
- (170) Skorygowane wskaźniki makroekonomiczne pokazują również, że w tym okresie przedsiębiorstwa obniżyły moce produkcyjne, a bliżej końca OD rozpoczynały proces zamykania nierentownych już zakładów. Ponadto wzrost mocy produkcyjnych na poziomie przedsiębiorstwa wynika głównie z rozwoju tak zwanych zakładów produkujących biodiesel „drugiej generacji” z olejów odpadowych lub uwodornionego oleju roślinnego („HVO”). Dlatego też przemysł unijny przechodził i przechodzi proces racjonalizacji mocy produkcyjnych, aby odpowiadały one popytowi w Unii.
- (171) Ze względu na brak innych uwag dotyczących mocy produkcyjnych przemysłu unijnego niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 137–140 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.6. Brak dostępu do surowców i integracja pionowa

- (172) Ze względu na brak nowych uwag dotyczących dostępu do surowców niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 141–142 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.7. Podwójne liczenie

- (173) W motywach 143–146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odniesiono się do zarzutu, że w sytuacjach, w których biodiesel wytwarzany z olejów odpadowych liczy się podwójnie w ramach obowiązku mieszania w niektórych państwach członkowskich, taki system „podwójnego liczenia” stanowi przyczynę szkody poniesionej przez przemysł unijny, a przynajmniej przez tych producentów unijnych, którzy wytwarzają biodiesel z olejów z pierwszego tłoczenia.
- (174) Jedna ze stron przytoczyła uwagę jednego producenta unijnego, który twierdził, że w 2011 r. odnotował spadek sprzedaży na rzecz innych producentów, którzy wytwarzali biodiesel kwalifikujący się do podwójnego liczenia.

- (175) Negatywny wpływ odczuwany przez tego producenta był jednak ograniczony i tymczasowy, a ponadto dotyczył wyłącznie części okresu objętego dochodzeniem, ponieważ w państwie członkowskim, w którym przedmiotowy producent ma siedzibę, system podwójnego liczenia został przyjęty dopiero we wrześniu 2011 r. Zważywszy, że wyniki finansowe przedsiębiorstw objętych próbą uległy pogorszeniu po wrześniu 2011 r., a przedmiotowe przedsiębiorstwo zostało objęte próbą, podwójnego liczenia nie można uznać za źródło szkody.
- (176) Ponieważ przemysł unijny składa się zarówno z przedsiębiorstw wytwarzających biodiesel z olejów odpadowych i korzystających z systemów podwójnego liczenia w niektórych państwach członkowskich, jak i z przedsiębiorstw wytwarzających biodiesel z olejów z pierwszego tłoczenia, zmiany popytu ograniczają się do przemysłu unijnego. Ze względu na ograniczoną podaż zużytych olejów potrzebnych do wytworzenia podwójnie liczonego biodiesla, trudno osiągnąć znaczny wzrost w zakresie produkcji podwójnie liczonego biodiesla. Dlatego też nadal istnieje duży popyt na biodiesel pierwszej generacji. Nie stwierdzono znacznego przywozu biodiesla kwalifikującego się do podwójnego liczenia w okresie objętym dochodzeniem, co potwierdza, że system podwójnego liczenia powoduje zmianę popytu w przemyśle unijnym i nie zwiększa popytu na przywóz. Zainteresowana strona nie przekazała Komisji żadnych danych potwierdzających, że podwójnie liczony biodiesel spowodował spadek ceny biodiesla produkowanego z olejów z pierwszego tłoczenia w okresie objętym postępowaniem. Dane wskazują w istocie, że podwójnie liczony biodiesel jest niewiele droższy od biodiesla produkowanego z olejów z pierwszego tłoczenia, którego cena jest powiązana z mineralnym olejem napędowym.
- (177) Spadku wyników przemysłu unijnego, składającego się z obu rodzajów producentów, nie można przypisać systemowi podwójnego liczenia obowiązującemu w niektórych państwach członkowskich. O poniesieniu przez cały przemysł szkody spowodowanej przywozem towarów po cenach dumpingowych świadczy w szczególności spadek wyników odnotowany również przez przedsiębiorstwa objęte próbą, które produkują podwójnie liczony biodiesel, co odnotowano w motywie 145 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (178) Kilka zainteresowanych stron twierdziło po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, że szacowane ilości podwójnie liczonego biodiesla są zaniżone. Ilości podwójnie liczonego biodiesla dostępne na rynku unijnym były jednak ograniczone w porównaniu z łączną wielkością sprzedaży biodiesla w okresie objętym dochodzeniem. Ponadto jeśli w danym państwie członkowskim obowiązuje podwójne liczenie, to biodiesel liczony podwójnie jest produkowany w Unii, a zatem popyt pozostaje wewnątrz przemysłu unijnego. Nie przedstawiono nowych dowodów, które mogłyby zmienić ten wniosek.
- (179) Ze względu na brak nowych uwag dotyczących czynników regulacyjnych niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 143–146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- 2.8. *Inne czynniki regulacyjne*
- (180) Motywy 147–153 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczą zarzutów wysuniętych przez zainteresowane strony, zgodnie z którymi celem ograniczeń w państwach członkowskich, takich jak systemy kwotowe i systemy podatkowe, było ograniczenie przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, co oznacza, że wszelka szkoda, jaką poniósł przemysł unijny, w szczególności w niektórych państwach członkowskich, nie mogła wynikać z przywozu.
- (181) Argumenty te zostały tymczasowo odrzucone, między innymi ze względu na istnienie przywozu towarów po cenach dumpingowych do większości państw członkowskich. Ponadto towary przywiezione po cenach dumpingowych do jednego państwa członkowskiego mogły zostać przetransportowane i sprzedane także w innym państwie członkowskim.
- (182) Jedna zainteresowana strona odnotowała niewielką ilość biodiesla argentyńskiego, która została odprawiona przez francuskie organy celne w 2011 r., a także nieznaczną ilość zadeklarowaną w tym samym okresie jako przywieziona do Niemiec.
- (183) Po pierwsze, jak wyjaśniono powyżej, biodiesel, który przeszedł odprawę celną w jednym państwie członkowskim, może zostać sprzedany w innym państwie członkowskim, co sprawia, że takie dane nie są wiarygodne. Po drugie przedsiębiorstwa objęte próbą we Francji i w Niemczech były w stanie wykazać, że istnieje konkurencja cenowa między ich produkcją a przywozem z państw, których dotyczy postępowanie, a także udowodnić, że poniosły w związku z tym szkodę.
- (184) Inna zainteresowana strona twierdziła, że wycofanie w wielu państwach członkowskich programów, które miały przynieść korzyść przemysłowi biodiesla, spowodowało spadek przychodów przedsiębiorstw produkujących biodiesel w okresie badanym, co było przyczyną szkody. Strona zwraca szczególną uwagę na stopniowe wycofywanie zachęt podatkowych we Francji i podatków od „ekologicznych paliw” w Niemczech.
- (185) Nie istnieje jednak wyraźna zbieżność w czasie między tymi zmianami a pogorszeniem się wyników finansowych przemysłu unijnego. Wiele z tych zachęt było kierowanych do użytkowników biodiesla, a nie do producentów, przy czym wiele z nich nadal obowiązywało w OD. Nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie twierdzenia, że zmiany w polityce państw członkowskich, w tym wprowadzenie obowiązkowych wymogów dotyczących mieszania, przyniosły szkodę przemysłowi unijnemu.

- (186) Jeden indonezyjski producent eksportujący zwrócił uwagę na trwające dochodzenie DG ds. Konkurencji dotyczące domniemanego zgłaszania zniekształconych cen przez podmioty dostarczające informacji do ustalania cen produktów naftowych i biopaliw przez Platts i zwrócił się z wnioskiem, aby wynik tego dochodzenia wzięto pod uwagę jako możliwą przyczynę szkody. Wniosek ten odrzucono, ponieważ dochodzenie jest w toku i dotąd nie opublikowano żadnych wyników.
- (187) Ze względu na brak nowych uwag dotyczących polityki państw członkowskich niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 147–153 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (188) Przywóz produktu objętego postępowaniem z państw, których dotyczy postępowanie, w OD odbywał się po cenach dumpingowych i powodował podcięcie cenowe sprzedaży przemysłu unijnego. Istnieje wyraźna zbieżność w czasie między wzrostem wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych a pogorszeniem się sytuacji przemysłu unijnego. Przywóz towarów po cenach dumpingowych konkurował bezpośrednio z produkcją przemysłu unijnego, przez co przemysł unijny utracił rentowność i udział w rynku w okresie objętym postępowaniem. Jakkolwiek inne, wyżej przedstawione czynniki mogły do pewnego stopnia mieć wpływ na wyniki przemysłu unijnego, to jednak nie zmienia to faktu, że przywóz towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, przynosi szkodę przemysłowi unijnemu.
- (189) Nie przedstawiono żadnych nowych dowodów, które spowodowałyby zmianę wniosku, że wpływ innych czynników, rozpatrywanych osobno bądź łącznie, nie był na tyle znaczący, aby spowodować zerwanie związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny. Ze względu na brak jakichkolwiek innych uwag dotyczących wniosków w sprawie związku przyczynowego niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 154–157 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

G. INTERES UNII

1. Interes przemysłu unijnego

- (190) Ze względu na brak uwag dotyczących interesu przemysłu unijnego niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 159–161 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Interes niepowiązanych importerów i przedsiębiorstw handlowych

- (191) Jeden indonezyjski producent eksportujący twierdził, że proponowane cła miałyby negatywny wpływ na importerów i przedsiębiorstwa handlowe, jednak nie poparł on tego zarzutu żadnymi dowodami. W praktyce argument producenta prowadzi do przeciwnego wniosku, a mianowicie, że cło można byłoby przerzucić na użytkowników i konsumentów w postaci wysokich cen, co w praktyce prawdopodobnie spowodowałoby całkowity brak wpływu na importerów i przedsiębiorstwa handlowe.

- (192) Po publikacji środków tymczasowych nie wpłynęły żadne uwagi ze strony importerów biodiesla ani przedsiębiorstw handlowych zajmujących się handlem biodieslem.

- (193) Ze względu na brak dodatkowych nowych uwag dotyczących interesu niepowiązanych importerów/przedsiębiorstw handlowych niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 162–163 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3. Interes użytkowników i konsumentów

- (194) Jeden indonezyjski producent eksportujący postawił zarzut, że proponowane cła spowodują wzrost ceny biodiesla, co w rezultacie osłabi motywację konsumentów do nabywania pojazdów napędzanych biopaliwami.
- (195) Ten zarzut zostaje odrzucony. Biodiesel przeważnie stosuje się jako składnik mineralnego oleju napędowego sprzedawanego konsumentom, aby nie musieli nabywać specjalnego pojazdu napędzanego biopaliwami w czystej postaci.
- (196) Chociaż cena biodiesla będącego składnikiem takiej mieszanki wzrosłaby, gdyby stosowano biodiesel przywożony z Argentyny lub Indonezji, jak stwierdzono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, to jednak ze względu na niewielką zawartość biodiesla w oleju napędowym sprzedawanym konsumentom wzrost ceny jest również niewielki i niezauważalny dla konsumenta.
- (197) Możliwy wpływ środków na ostateczną cenę oleju napędowego dla konsumenta, który to wpływ najprawdopodobniej będzie tak mały, jak wskazano powyżej, nie zagrazi realizacji celów dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii.

- (198) Nie wpłynęły żadne uwagi dotyczące rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych ze strony żadnego użytkownika lub konsumenta, ani grupy lub stowarzyszenia reprezentujących użytkowników lub konsumentów.

- (199) Ze względu na brak dodatkowych uwag dotyczących interesu konsumentów niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 164–166 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. Interes dostawców surowców

- (200) Ze względu na brak uwag dotyczących interesu dostawców surowców niniejszym potwierdza się ustalenia przedstawione w motywach 167–169 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5. Wniosek dotyczący interesu Unii

- (201) Nie wpłynęły żadne uwagi, które spowodowałyby zmianę analizy interesu Unii przedstawioną w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, a zatem nałożenie środków nadal leży w interesie Unii. Niniejszym potwierdza się zatem ustalenia przedstawione w motywach 170–171 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

H. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

1. Poziom usuwający szkodę

- (202) Niektóre zainteresowane strony zakwestionowały zastosowanie poziomu 15 % jako docelowego zysku dla przemysłu unijnego, ustalonego w motywie 175 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, twierdząc, że oczekiwanie tak wysokiego zysku w przypadku unijnego przemysłu biodiesla jest nierealistyczne.
- (203) Większość z przedmiotowych zainteresowanych stron zaproponowała jednak następnie zastąpienie docelowego zysku na poziomie 15 % innymi danymi pochodzącymi z innych okresów, lub z innych dochodzeń, nie wyjaśniając przyczyn, dla których dany okres lub dane dochodzenie miałyby być bardziej stosowne niż inne.
- (204) Jak wyjaśniono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, marża zysku na poziomie 15 % stanowiła zysk, wyrażony jako procent obrotu, osiągnięty przez przemysł unijny w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych w latach 2004–2006. W tym okresie po raz ostatni osiągnięto zysk w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych, ponieważ od roku 2006 na rynku unijnym istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych, najpierw ze Stanów Zjednoczonych, a następnie z Argentyny i Indonezji.
- (205) Pod wieloma względami, poczynając od lat 2004–2006, unijny rynek biodiesla w dużym stopniu stał się jednak rynkiem dojrzałym. W latach 2004–2006 udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych był nieistotny, a pozostały przywóz również utrzymywał się na niskim poziomie. W OD udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych wynosił 19 %. W latach 2004–2006 przemysł unijny tworzyło 40 przedsiębiorstw, natomiast obecnie tworzy go ponad 200 przedsiębiorstw, co spowodowało wzrost poziomu konkurencji.
- (206) W latach 2004–2006 nastąpił gwałtowny wzrost konsumpcji z 2 mln ton do 5 mln ton, natomiast w okresie objętym postępowaniem konsumpcja wzrosła jedynie nieznacznie, a wykorzystanie mocy produkcyjnych, które w latach 2004–2006 wynosiło 90 %, w OD wyniosło 55 %.
- (207) W rezultacie uznaje się za stosowne uwzględnić przedstawione powyżej zmiany na rynku i odpowiednio dostosować docelowy zysk, tak aby odzwierciedlał zysk,

jakiego przemysł unijny może się spodziewać w obecnych warunkach rynkowych.

- (208) W związku z tym, zamiast przyjmować zysk wyrażony jako wartość procentową, obliczono faktyczny zysk dla badanych trzech lat, wyrażony w EUR za 1 sprzedaną tonę. Wykonano to w odniesieniu do każdego roku w celu odzwierciedlenia cen z 2011 r., a następnie obliczono średnią. Docelowy zysk dla przemysłu unijnego w OD, wyrażony jako procent obrotu, wynosi 11,0 %.
- (209) Na tej podstawie ponownie obliczono zatem margines usuwający szkodę.
- (210) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna z zainteresowanych stron argumentowała w odniesieniu do obliczania marginesu szkody, że od kosztów produkcji producentów unijnych należy odjąć kwotę należności celnej przywozowej w wysokości 5,1 %, której podlega olej palmowy RBD przywożony do Unii. Twierdzenie to zostaje odrzucone, gdyż wspomniana należność celna stanowi koszt dla producentów unijnych dokonujących przywozu oleju palmowego, a zatem powinien być wzięty pod uwagę.
- (211) Jeden indonezyjski producent eksportujący zakwestionował obliczenie zysku docelowego przemysłu unijnego oraz zastosowanie danych za lata 2004–2006, proponując, aby zysk docelowy obliczać z wykorzystaniem wyłącznie danych za 2004 r. W poprzednim dochodzeniu w odniesieniu do przywozu ze Stanów Zjednoczonych ustalono jednak, że średnia z trzech lat jest bardziej dokładna niż dane tylko za 2004 r. Nie przedstawiono argumentów, które mogłyby prowadzić do innego wniosku.
- (212) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący twierdzili, że należało utrzymać docelowy poziom zysku wynoszący 15 %, przyjęty na etapie ceł tymczasowych. Niemniej jednak argumenty przedstawione przez skarżących nie odnoszą się do celu, któremu służyło ustalenie docelowego poziomu zysku, czyli ustalenia zysku, który osiągnąłby przemysł unijny w sytuacji braku przywozu po cenach dumpingowych. Z tego względu argument ten zostaje odrzucony.
- (213) Ze względu na brak innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę niniejszym potwierdza się metodykę przedstawioną w motywach 176–177 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Środki ostateczne

- (214) W świetle wniosków dotyczących dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć ostateczne środki antydumpingowe na przywóz produktu objętego postępowaniem na poziomie niższego z marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.

- (215) Stawki cła antydumpingowego ustalono w wyniku porównania marginesów usunięcia szkody i marginesów dumpingu. W związku z tym ostateczne stawki cła antydumpingowego, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed oceniem są następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Margines szkody	Stawka cła antydumpingowego
Argentyna	Aceitera General Deheza SA, General Deheza, Rosario; Bunge Argentina SA, Buenos Aires	41,9 %	22,0 %	22,0 % (216,64 EUR)
	Louis Dreyfus Commodities SA, Buenos Aires	46,7 %	24,9 %	24,9 % (239,35 EUR)
	Molinos Río de la Plata SA, Buenos Aires; Oleaginoso Moreno Hermanos S.A.F.I.C.I. y A., Bahia Blanca; Vicentin S.A.I.C., Avellaneda	49,2 %	25,7 %	25,7 % (245,67 EUR)
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	46,8 %	24,6 %	24,6 % (237,05 EUR)
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	49,2 %	25,7 %	25,7 % (245,67 EUR)
Indonezja	PT. Ciliandra Perkasa, Jakarta	8,8 %	19,7 %	8,8 % (76,94 EUR)
	PT. Musim Mas, Medan	18,3 %	16,9 %	16,9 % (151,32 EUR)
	PT. Pelita Agung Agrindustri, Medan	16,8 %	20,5 %	16,8 % (145,14 EUR)
	PT Wilmar Bioenergi Indonesia, Medan; PT Wilmar Nabati Indonesia, Medan	23,3 %	20,0 %	20,0 % (174,91 EUR)
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	20,1 %	18,9 %	18,9 % (166,95 EUR)
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	23,3 %	20,5 %	20,5 % (178,85 EUR)

- (216) Biorąc jednak pod uwagę, że cło antydumpingowe będzie miało również zastosowanie do mieszanek zawierających biodiesel (proporcjonalnie do zawartości biodiesla w mieszance według masy), a także do czystego biodiesla, w celu prawidłowego wdrożenia cła przez organy celne państw członkowskich dokładniejszym i właściwszym podejściem będzie wyrażenie cła jako stałej kwoty euro na tonę netto i stosowanie jej do czystego przywożonego biodiesla lub do odsetka biodiesla w mieszance produktu.

- (217) W motywie 183 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odnotowano, że przywóz biodiesla z państw, których dotyczy postępowanie, poddano rejestracji, tak aby w razie potrzeby cło można było pobrać za okres do 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych.

- (218) Taki pobór ceł od zarejestrowanych produktów jest możliwy tylko w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Po sprawdzeniu danych statystycznych dotyczących przywozu w odniesieniu do towarów przywiezionych po rejestracji stwierdzono, że w okresie przed nałożeniem środków tymczasowych odnotowano znaczny spadek

przywozu, a nie jego dalszy znaczny wzrost. Przedmiotowe warunki nie zostały zatem spełnione, a zatem cło nie zostanie pobrane od zarejestrowanego przywozu.

- (219) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń obecnego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają więc zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, i wyprodukowanego przez wymienione przedsiębiorstwa, tj. konkretne podmioty prawne. Przywożony produkt objęty postępowaniem wyprodukowany przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, które nie zostało wyraźnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami wyraźnie wymienionymi, nie może korzystać z tych stawek i podlega stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

- (220) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy niezwłocznie kierować do Komisji⁽¹⁾ wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W stosownych przypadkach rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez uaktualnienie wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.
- (221) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, a także ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego (ujawnienie ostatecznych ustaleń). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- (222) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach uwzględnione.

3. Zobowiązania cenowe

- (223) Dwóch indonezyjskich producentów eksportujących przedstawiło podobne zobowiązania cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Należy zauważyć, iż z uwagi na znaczące wahania cen surowców uznano, że omawiany produkt nie może być objęty zobowiązaniem dotyczącym stałej ceny. W tym kontekście oba przedsiębiorstwa zaproponowały, by minimalne ceny importowe (MCI) były regularnie indeksowane w stosunku do wahań cen surowego oleju palmowego (CPO) przez zastosowanie współczynnika w odniesieniu do kosztów tego surowca.
- (224) W odniesieniu do wspomnianych ofert dwóch producentów eksportujących należy zauważyć, że w celu ustanowienia skutecznie indeksowanej MCI należy wziąć pod uwagę liczne dodatkowe parametry, odgrywające znaczącą rolę i wykazujące zmienność rynku biodiesla. Rynek biodiesla jest bardzo zmienny, a na prowadzenie działalności na tym rynku wpływają różne dodatkowe czynniki, takie jak złożoność systemu handlu biodieslem, różnica cen oleju napędowego i biodiesla, zmienność i kształtowanie się rynków olejów roślinnych oraz współzależność różnych rodzajów tych olejów, jak również zmiany kursu wymiany USD/EUR. Czynniki te wymagałyby codziennej, bardzo złożonej i wielokrotnej indeksacji. Proponowana comiesięczna indeksacja wyłącznie cen

CPO została więc uznana za nieodpowiednią i nie pozwoliłaby na osiągnięcie pożądanego rezultatu.

- (225) Ponadto stwierdzono istotne ryzyko wzajemnej kompensacji w odniesieniu do tych eksporterów indonezyjskich i ich klientów ze względu na to, że do Unii są wywożone również inne produkty oprócz biodiesla, jak również ze względu na przyjętą w tej branży praktykę dokonywania pomiędzy przedsiębiorstwami pożyczek i wymian biodiesla, CPO oraz innych produktów.
- (226) Powyższe czynniki sprawiają, że skuteczne wdrożenie i monitorowanie zobowiązań, o ile w ogóle możliwe, byłoby niezwykle uciążliwe. W związku z tym z powodów określonych powyżej nie można przyjąć wspomnianych ofert zobowiązań.

4. Ostateczny pobór tymczasowych ceł antydumpingowych

- (227) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedna zainteresowana strona stwierdziła, że na etapie ceł tymczasowych w obliczeniach marginesów dumpingu popełniono błędy pisarskie, bez których marginesy te miałyby wartość *de minimis*. Wspomniana strona zwróciła się z wnioskiem, aby w związku z tym nie pobierać w ogóle tymczasowego cła antydumpingowego. Wniosek ten należy odrzucić, ponieważ ostateczne cło antydumpingowe jest wyraźnie wyższe od cła tymczasowego.
- (228) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł unijny, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, w formie czystej lub zawartych w mieszance, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kody TARIC 1516 20 98 21, 1516 20 98 29 i 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kody TARIC 1518 00 91 21, 1518 00 91 29 i 1518 00 91 30), ex 1518 00 95 (kod TARIC 1518 00 95 10), ex 1518 00 99 (kody TARIC 1518 00 99 21, 1518 00 99 29 i 1518 00 99 30), ex 2710 19 43 (kody TARIC 2710 19 43 21, 2710 19 43 29 i 2710 19 43 30), ex 2710 19 46 (kody TARIC 2710 19 46 21, 2710 19 46 29 i 2710 19 46 30), ex 2710 19 47 (kody TARIC 2710 19 47 21, 2710 19 47 29 i 2710 19 47 30), 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 90 97 (kody TARIC 3824 90 97 01, 3824 90 97 03 i 3824 90 97 04), 3826 00 10 i ex 3826 00 90 (kody TARIC 3826 00 90 11, 3826 00 90 19 i 3826 00 90 30), pochodzących z Argentyny i Indonezji.

⁽¹⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, 1049 Brussels, Belgium.

2. Stawkę ostatecznego cła antydumpingowego stosowaną dla produktu opisanego w ust. 1 i wytwarzanego przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa ustala się następująco:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka cła EUR/tonę netto	Dodatkowy kod TARIC
Argentyna	Aceitera General Deheza SA, General Deheza, Rosario; Bunge Argentina SA, Buenos Aires	216,64	B782
	Louis Dreyfus Commodities SA, Buenos Aires	239,35	B783
	Molinos Río de la Plata SA, Buenos Aires; Oleaginoso Moreno Hermanos S.A.F.I.C.I. y A., Bahía Blanca; Vicentin S.A.I.C., Avellaneda	245,67	B784
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące: Cargill S.A.C.I., Buenos Aires; Unitec Bio SA, Buenos Aires; Viluco SA, Tucuman	237,05	B785
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	245,67	B999
Indonezja	PT Ciliandra Perkasa, Jakarta	76,94	B786
	PT Musim Mas, Medan	151,32	B787
	PT Pelita Agung Agrindustri, Medan	145,14	B788
	PT Wilmar Bioenergi Indonesia, Medan; PT Wilmar Nabati Indonesia, Medan	174,91	B789
	Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące: PT Cermerlang Energi Perkasa, Jakarta	166,95	B790
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	178,85	B999

3. W odniesieniu do mieszanek cło antydumpingowe stosuje się proporcjonalnie do całkowitej zawartości w mieszanke, według masy, monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych i parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla).

4. W przypadkach, w których towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i w których w związku z tym dokonuje się proporcjonalnego podziału ceny faktycznie zapłaconej lub należnej w celu ustalenia wartości celnej na podstawie art. 145 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ⁽¹⁾, kwota cła antydumpingowego obliczona na podstawie podanych wyżej kwot zostaje pomniejszona o wartość procentową odpowiadającą proporcjonalnemu podziałowi ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w formie tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Komisji (UE) nr 490/2013 na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji zostają ostatecznie pobrane.

Artykuł 3

W przypadku gdy jakikolwiek nowy producent eksportujący z Argentyny lub Indonezji dostarczy Komisji wystarczające dowody potwierdzające, że:

- nie prowadził wywozu do Unii produktu, o którym mowa w art. 1 ust. 1, w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.),
- nie jest powiązany z jakimkolwiek eksporterem ani producentem z Argentyny lub Indonezji, który podlega środkom wprowadzonym niniejszym rozporządzeniem,
- rzeczywiście dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii po upływie okresu objętego dochodzeniem, na podstawie którego wprowadzono środki, lub zaciągnął nieodwołalne zobowiązanie umowne na wywóz znaczących ilości do Unii.

Artykuł 1 ust. 2 może zostać zmieniony poprzez dodanie nowego producenta eksportującego do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, w stosunku do których zastosowanie ma średnia ważona stawka celna państwa, którego dotyczy postępowanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 listopada 2013 r.

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący
